

εφημερίδα δρόμου της πρωτοβουλίας αναρχικών αιγάλεω

τεύχος 1ο | φλεβάρης 2010 | διανέμεται χωρίς αντίτιμο

856, λεωφορείο Αθήνα-Αιγάλεω, ανέκαθεν, τα πρώτα χρόνια τέρμα στη Μενάνδρου, σήμερα Υμηττός, άδειαζε και γέμιζε στους ρυθμούς της μισθωτής σκλαβιάς, της αγοράς, των πανεπιστημίων, των φροντιστηρίων στο κέντρο, Δημοκρατίας και Παλαμά, Θεσσαλονίκης και Βορείου Ηπείρου, Σαράφη και Παπαναστασίου, Ιερά Οδός, Γεωπονική, Σίδερα, Πειραιώς, προλετάριοι/ιες, μετανάστες/τριες, φοιτητές/τριες, μαθητές/τριες, σημειολογία των προσταγών από το κέντρο των αποφάσεων στο προάστιο της επιβολής, λεω-φορείο, φέρει λαό, η μουντάδα της διεκπεραίωσης, 856, βιασύνη και νεύρα, οι μοναχικοί άνθρωποι στα μονά καθίσματα, οι παρέες χάχανα, σχόλια κι ανέκδοτα, οι μετανάστες κουρασμένοι από την καχυποψία, χαράματα και αργά τα απογεύματα, το κούνημα του κεφαλιού, τα λοξά βλέμματα, οι ελεγκτές που πληρώνονται με ποσοστά από τα πρόστιμα, που και που φασαρία και διαπόμπευση, 856, ασυνάρτητος μικροαστισμός, δεκατιανές γκρίνιες, ανοιχτά παράθυρα, στριμωγμένα σώματα, βαριές ανάσες, μποτιλιάρισμα Σαράφη και Ιεράς Οδού, βιαστικές έξοδοι για το μετρό, i pod, τα πρίμα γλιστράνε στα διπλανά καθίσματα, beat, 856, τα φρένα σφυρίζουν, το φως πέφτει, οι πόρνες φευγαλέες ματιές έξω από τη γεωπονική, άδειες οι στάσεις, βασιλεύουν τα δρομολόγια, αραιώνουν οι θόρυβοι, σβήνουν τα φώτα, φωτεινό το αμαξοστάσιο, 856, στο δρόμο, τα χαράματα ξανά, στον κύκλο ενός ματαιόδοξου και παρηκμασμένου πολιτισμού, από τον οποίο αγωνιζόμαστε να απαλλαγούμε...

Βγάζουμε στους δρόμους
εκτιμήσεις, αναλύσεις
προτάσεις
να αποκαθηλώσουμε τις Εξουσίες
να αποϊεροποιήσουμε
το Αυτονόητο
να επιτεθούμε στους Εκβιασμούς
να καταλύσουμε
την Προστακτική

Η εφημερίδα δρόμου “856” αποτελεί προϊόν συλλογικών διεργασιών και συζητήσεων της Πρωτοβουλίας Αναρχικών Αιγάλεω. Κυκλοφορεί ελεύθερη χέρι με χέρι στις γειτονιές μας ακηδεμόνευτη από κάθε λογική αντιτίμου, μιας και εχθρεύεται από καταβολής της κάθε εμπορευματική σχέση, αρνούμενη να εξαργυρώσει την αξία της σε χρηματικά ανταλλάγματα και πεισματικά κινούμενη εχθρικά στις επιβεβλημένες ανταλλακτικές σχέσεις που «συνοδεύουν» κάθε κίνηση και δημιουργία.

Με αφετηρία την εναντίωσή της προς τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, επιχειρεί να κατοχυρώσει έναν λόγο αντιπληροφόρησης στο κοινωνικό πεδίο, με στόχο την ενδυνάμωση των κοινωνικών αντιστάσεων απέναντι στην επιθετικότητα της Κυριαρχίας και σε κάθε, θεσμισμένη ή μη, εξουσία.

Το παρόν φύλλο του “856” τυπώθηκε σε 1000 αντίτυπα τον Φλεβάρη του 2010.

Η διεύθυνση της Πρωτοβουλίας στο διαδίκτυο είναι:
http://anarxikoiaigaleo.squat.gr

Για επικοινωνία: a_aigaleo@yahoo.gr

Με τις μηχανές της επικοινωνίας να πυκνώνουν τα δίκτυά τους πάνω στην έρημο του συλλογικού, με τους ανθρώπους να φετιχοποιούν το μέσο, ενώ δεν υπάρχει μήνυμα, να αγοράζουν χρόνο ομιλίας χωρίς να έχουν να πουν τίποτα, να αρνούνται να αναγνωρίσουν τους εαυτούς τους μέσα στη μάζα, με τη μοναξιά να θερίζει τις στημένες στιγμές, με το ανικανοποίητο να τρέφεται από τον εαυτό του… αυτός ο κόσμος μοιάζει να αφήνεται στην κοινότυπη παρακμή του.

Σε μια επιτηδευμένα παραμελημένη, από την κυρίαρχη πολεοδομία, συνοικία, σε ένα παραδοσιακά προλεταριοποιημένο Αιγάλεω που μαστίζεται από τη βαθιά εκμετάλλευση αλλά και από τις σύγχρονες ματαιοδοξίες, τα εκκωφαντικά παράδοξα, την πνιγηρή ατμόσφαιρα, την ασφυκτική μοιρολατρία… γράφουμε τις σκέψεις μας σε μερικά κομμάτια χαρτί και τις αφήνουμε να διαχυθούν στη συλλογική συνείδηση. Βγάζουμε στους δρόμους εκτιμήσεις, αναλύσεις και προτάσεις για να αδειάσουμε τα κοινωνικά περιεχόμενα από τις εγκάθετες ματαιοδοξίες, τη μοιρολατρία, τις στημένες αντιφάσεις και την παραλυτική απάθεια. Να αποκαθηλώσουμε τις Εξουσίες, να αποϊεροποιήσουμε το Αυτονόητο, να επιτεθούμε στους Εκβιασμούς, να καταλύσουμε την Προστακτική.

Μέσα στις επικυρίαρχες μητροπολιτικές ροές που τείνουν να μας πείσουν ότι οι κοινωνικές σχέσεις είναι πια απεδαφικοποιημένες, εμείς αναγνωρίζουμε έδαφος. Στο προκείμενο, είναι το δικό μας Αιγάλεω, το έδαφος των παιδικών μας χρόνων, οι μνήμες που μας περιμένουν στην επόμενη γωνία, ζωντανές, χαραγμένες σε κτίρια, παγκάκια, ρυτίδες σε πρόσωπα, φυλαγμένες σε βλέμματα και χειρονομίες. Μνήμες που παίζουν με το χρόνο, έρχονται από το μέλλον, τροχιοδεικτικά ενέχυρα στη μεγάλη μάχη για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση. Τι είμαστε; Αναρχικοί, παρίες, διαφορετικοί, μπάσταρδοι πάντα αλλά και γνώριμα πρόσωπα που κεντρίζουν τις γειτονιές και τα καφενεία, διασαλεύουν τους παλιούς παραιτημένους από τους αγώνες, τσαντίζουν τον μικροαστισμό πίσω από τις γρίλιες, υποδαυλίζουν την προλεταριακή αιρετικότητα, διεμβολίζουν τα αυτονόητα… Χωρίς κανόνες. Γνωστοί μεταξύ γνωστών. Ομως. Με τις κουκούλες ως περιλαίμια για να ανέβουν την κατάλληλη στιγμή και να γίνουμε όλοι μαζί ένα πρόσωπο, καλά φυλαγμένο, στην πείσμονα μάχη με τους φρουρούς αυτού του παρηκμασμένου κόσμου. Γνωστοί απέναντι σε αγνώστους.

Κάνουμε μια αρχή για να τα λέμε, λοιπόν. Κι έχουμε πολλά να πούμε «εσύ» και «γώ», «εσείς» κι «εμείς», εμείς… Από τις αλχημείες της εξουσίας στη μεγάλη μας γειτονιά, το Αιγάλεω που αλλάζει, τους πυλώνες της ΔΕΗ που καρκινώνουν τα νότια σοκάκια, το κολαστήριο του μεγαλύτερου στην Ελλάδα στρατοπέδου συγκέντρωσης μεταναστών της Πέτρου Ράλλη, το Θριάσιο και τον Ελαιώνα που υφίστανται νέες λεηλασίες, τα μαγαζιά που κλείνουν, τους σταζιέρ, την απόπειρα της εξουσίας να εγκληματοποιήσει την αναρχική αντίληψη, τις παρακρατικές επιθέσεις σε αγωνιστές και αυτοοργανωμένους κοινωνικούς χώρους, τον H1N1, την Αϊτή, την Παλαιστίνη, την δολοφονημένη έγκλειστη αγωνίστρια Κατερίνα Γκουλιώνη.

Και είναι μόνο η αρχή…

νέα από τις γειτονιές μας

πουλήθηκε το ελικόπτερο!

Πουλήθηκε την προηγούμενη εβδομάδα το ελικόπτερο του μεγαλοβιομήχανου Ελ. Μουζάκη που φαίνεται στην σπάνια αυτή φωτογραφία αραγμένο προς πώληση στην ταράτσα-ελικοδρόμιο του εργοστασίου "Πεταλούδα". Κλείνει τυπικά έτσι κι ένας κύκλος μιας ταξικής σημειολογίας με τον μοναδικό άνθρωπο στο Αιγάλεω που ερχόταν στη "δουλειά" του με ελικόπτερο καθημερινά πλην σαββατοκύριακου, εορτών και σχόλης. Είτε στο κλασικό δρομολόγιο από τα βόρεια προάστια που έμενε είτε στο δρομολόγιο από τις Στροφάδες του Ιονίου, από το ιδιόκτητο νησί του. Πρωί πρωί συνεπέστατα μέχρι τα βαθιά του γεράματα, ο παραδοσιακός αυτός εκπρόσωπος της "αυτοδημιούργητης" μεγαλοαστικής τάξης υπερίπτατο του Αιγάλεω, αγέρωχος μέσα στην "επιτυχία" του και προσγειωνόταν στην ταράτσα του εργοστασίου του δίπλα στις ταλαίπωρες εργατικές πολυκατοικίες του Κάτω Αιγάλεω. Και μετά, πάλι συνεπής, γύρω στις 4 το μεσημέρι απογειωνόταν και πάλι για την επιστροφή στο σπίτι από τη "δουλειά".

Τώρα, στο Αιγάλεω κανείς πια δεν έρχεται στη δουλειά του με ελικόπτερο...

Ολοι θα θυμάστε ότι κάπου στη γειτονιά σας υπήρχε ένας «τρελός» ή άπορος ή κατάκοιτος, τον οποίο φρόντιζαν οι γείτονες. Ενα πιάτο φαϊ, τα στοιχειώδη, μια παρέα, μια έγνοια για τον διπλανό που ξεπερνούσε τον στείρο ανθρωπισμό και κρατούσε τους ανθρώπους στην δική τους ανθρωπινότητα. Κλειστή η γειτονιά, κουτσομπόλα, αντιδραστική, υποκρίτρια αλλά πάντα με ένα παράθυρο ανοιχτό σε εκείνον που δεν μπορούσε να συμμετέχει σε αυτό το «παιχνίδι» λόγω αδυναμίας. Μια παράξενη αποκατάσταση της ισοτιμίας μέσα στην κοινότητα. Με το γιγάντωμα, όμως, της πόλης μίκρυναν οι άνθρωποι. Με το ξερίζωμα του συλλογικού θεμελιώθηκε η αδιαφορία και η αίσχιστη μορφή εξατομίκευσης. Ετσι, σήμερα μέσα στα μεγάλα επιτεύγματα του καπιταλισμού μπορούμε να συμπεριλάβουμε τους ανθρώπους που τρώνε από τα σκουπίδια. Οχι μόνο στις παραγκουπόλεις του τρίτου ή τέταρτου κόσμου αλλά και στις μητροπόλεις του «ανεπτυγμένου» κόσμου. Στις δικές μας μέρες, στις δικές μας γειτονιές, στο Αιγάλεω, όταν πέφτει το φως, στη σκιά της αξιοπρέπειάς τους, κυκλοφορούν άνθρωποι που ψάχνουν στα σκουπίδια. Από πέρσι έχουν σχεδόν διπλασιαστεί. Η έννοια της γειτονιάς έχει ξεπέσει, έχει περιφραχτεί, έχει κλειστεί μέσα στα κάγκελα του φόβου και της ανασφάλειας. Ο καθένας για την πάρτη του, να ψευτοζεί μονάχος, με τα σπίτια σαν οχυρά, με τις πόρτες και τα παράθυρα σαν οχυρωματικά έργα, απέναντι σε ένα αόρατο εχθρό που εκπέμπει τα μηνύματά του ασταμάτητα από τις οθόνες της τηλεόρασης. Ζούμε σε έναν αντεστραμμένο κόσμο, όπου οι άνθρωποι επικοινωνούν μέσα από τα σκουπίδια τους...

η φτηνή ρητορεία του δημάρχου

"Να δώσουμε έμφαση στις πράσινες, τις εναλλακτικές μεταφορές. Να αφήσουμε στο γκαράζ του σπιτιού μας το αυτοκίνητο. Και να επιλέξουμε να γνωρίσουμε καλύτερα την πόλη που μας φιλοξενεί, χρησιμοποιώντας είτε ένα μαζικό μέσο μεταφοράς είτε ένα ποδήλατο"

Αυτά δήλωσε σε παρέμβαση του ο Δ. Καλογερόπουλος, δήμαρχος του Αιγάλεω στο Διήμερο που διοργάνωσε το Δίκτυο "Μεσόγειος SOS" με θέμα " Κλίμα & Πόλη: με το βλέμμα στην Κοπεγχάγη" στην Αίγλη του Ζαππείου στις 6 Νοεμβρίου 2009.

Και για να επιβεβαιώσει αυτά που ανέξοδα διακηρύττει δεξιά κι αριστερά κληρώνει ως επικεφαλής της δημοτικής του παράταξης ένα αυτοκίνητο!

Αυτό διαφημίζει η σχετική ταμπέλα στο σταθμό του μετρό της πόλης.

Φτηνά ψηφοθηρικά κόλπα, ξεφτιλισμένα ήθη, άσφαιρη ρητορεία, αρπαχτές. Κλασικό περίγραμμα της "δημοτικής αυτοδιοίκησης".

για τους γύπες της δημοτικής αστυνομίας

Δεν είναι λίγες οι φορές που έχουμε αναφερθεί, κυρίως μέσω του blog μας, στη Δημοτική Αστυνομία. Αυτό το μίζερο σώμα που επανδρώνεται από θλιβερά ανθρωπάρια- επίδοξους μπάτσους που λαμβάνουν από τη στολή και την εξουσία που αυτή τους παρέχει τα παράσημα της μικροαστικής τους ματαιοδοξίας. Πολύ πιθανόν να μην ασχολούμαστε καν μαζί τους, αν περιορίζονταν στο αξιολύπητο λειτούργημα του να κόβουν κλήσεις σε παράνομα σταθμευμένα αμάξια.

Η χυδαιότητά τους, όμως, δεν εξαντλείται εκεί. Τα ανθρωπάκια που φοράν τη συγκεκριμένη στολή αρέσκονται στο να επιδίδονται σε ασκήσεις περίσσιας μαγκιάς, ταπείνωσης και εξευτελισμού στο πιο αδύναμο κοινωνικά κομμάτι, τους μετανάστες. Στο Αιγάλεω η εικόνα των συγκεκριμένων νταήδων στο ΜΕΤΡΟ να στέκονται στη μέση της πλατείας και να μηρυκάζουν τη θρασυδειλία τους, ενώ οι μετανάστες μικροπωλητές τρέχουν φοβισμένοι, είναι καθημερινή. Και φυσικά, σκοπός τους δεν είναι να τους συλλάβουν αλλά να τους εξευτελίσουν κοινωνικά επιβεβαιώνοντας έτσι την αρρωστημένη ματαιοδοξία τους.

Η σκηνή με τους αστυνομικούς να διαπραγματεύονται
την προσαγωγή της 80χρονης

Μάλιστα, πριν μερικούς μήνες σε ανάρτησή μας για τη συγκεκριμένη ένστολη συμμορία δεχθήκαμε τα σχόλια ενός δημοτόμπατσου που «είχε αδικηθεί» από τα λόγια μας.
(όλος ο διάλογος εδώ: http://anarxikoiaigaleo.squat.gr/?p=175#comments)

Λίγες βδομάδες αργότερα, βρεθήκαμε παρόντες σε μια στιγμή αυτοπραγμάτωσης της μικροαστικής χυδαιότητάς τους. Μόνο που αυτή τη φορά η κοινωνική κατακραυγή ήταν μεγάλη, με δεκάδες ανθρώπους να βρίζουν και να απωθούν τους «δημόσιους λειτουργούς». Οι σκηνές που ακολούθησαν με δημοτόμπατσους και μπάτσους να επιχειρούν να συλλάβουν μέχρι και μία 80χρονη με την κατηγορία της εξύβρισης αποτελούν το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα της ηθικής και της τάξης που επιχειρούν τα συγκεκριμένα σώματα να επιβάλουν.
(περισσότερα εδώ: http://anarxikoiaigaleo.squat.gr/?p=1056)

Οπως φαίνεται, τα ανθρωπάρια της δημοτικής αστυνομίας συνεχίζουν να «κάνουν τη δουλειά τους» καλύπτοντας τη γλοιώδη μιζέρια τους πίσω από τη φράση «εντολές εκτελούμε». Δεν έχει καμιά σημασία, άλλωστε, αν οι «εντολές σου» είναι να παίζεις με τη δυστυχία και τον πόνο του άλλου. Εξάλλου και οι ναζί στη δίκη της Νυρεμβέργης δήλωναν ότι «εκτελούσαν εντολές» στα κρεματόρια…

Κι αν η Εξουσία επιχειρεί να στήσει σύγχρονα κρεματόρια στις πλατείες και τις γειτονιές, οι κοινωνικές αντιστάσεις και η αλληλεγγύη θα στήνονται διαρκώς απέναντί της...

οι αναρχικοί της ενορίας για τους αστυνομικούς της γειτονιάς

Ηρθαν λοιπόν και στο Αιγάλεω οι "αστυνόμοι της γειτονιάς". Κυκλοφορούν ανά δύο και μοιράζουν τις καρτούλες τους με μια ευγένεια που ξεπηδάει από αρπαχτά μαθήματα φτηνών δημοσίων σχέσεων. Την ίδια στιγμή που ο καπιταλισμός ξερνάει τις συνέπειες της τυχάρπαστης και κυνικής του αισχροκέρδειας πάνω στα μούτρα των μουδιασμένων υπηκόων (ναι, αυτό που αποκαλούν κρίση και θέλουν να την κοινωνικοποιήσουν), η γειτονιά μπορεί να απολαύσει τους διαλόγους των μπάτσων με τους διάφορους καλοθελητές για τα τεκταινόμενα στα σοκάκια… Ποιος περίεργος μπήκε σε εκείνο το σπίτι, πόσοι μετανάστες μαζεύονται σε εκείνο το διαμέρισμα, πόσοι από αυτούς ακούγεται ότι δεν έχουν χαρτιά, πόση φασαρία κάνουν σε κείνον τον όροφο, ο περιπτεράς πίνει χασίς, πότε πέρασε τρεκλίζοντας ο τάδε έφηβος του γείτονα που πάνε να τον μπλέξουνε, αυτός είναι ο αριθμός του αυτοκινήτου εκείνου που περνάει συχνά από τη γειτονιά κοιτάζοντας περίεργα… Θαυμάσια εκδούλευση που επιδιώκει να μετατρέψει τη ρουφιανιά σε κοινωνική αρετή. Η κοινωνία του ελέγχου την ίδια στιγμή που επιθετικά κατασκευάζει συναινέσεις, αποπροσανατολίζει συνειδήσεις και τις συγκροτεί μέσα σε καθεστώς θεσμικής εκπειθάρχησης, στήνει και τους χαφιέδες έξω από την πόρτα μας…

Πέρα από την παντελή αδιαφορία ή την απλή απέχθεια πρέπει να ετοιμαζόμαστε για δημόσια διαπόμπευση αυτής της κατάστασης σε κάθε ευκαιρία.

Ὁ σύ μισησες, ετέρῳ μή ποιήσεις

Στο πρόσφατο τεύχος της 20 Γενάρη της αιγαλιώτικης εφημερίδας «Η πόλη μας» και στην τελευταία σελίδα «φιλοξενείται» ο πανελλήνιος σύλλογος ασσυρίων που έχει έδρα στο Αιγάλεω. Για όσους/ες δεν γνωρίζουν παραθέτουμε -με κάθε επιφύλαξη- την κυρίαρχη αφήγηση για την περίπτωσή τους:

«Το αρχαίο κράτος των ασσυρίων βρισκόταν στο σημερινό Ιράκ και είχε πρωτεύουσα τη Νινευί, σημερινή Μοσούλη, την αρχαιότερη πόλη στο κόσμο. Εγιναν χριστιανοί τον 1ο αιώνα μ.Χ. και η γλώσσα τους είναι η Αραμαϊκή, η ίδια γλώσσα που μιλούσε και ο Χριστός. Μάλιστα, η Μοσούλη είναι η πόλη του προφήτη Ιωνά. Το 1914 κατοικούσαν εκεί 4-5 εκατομμύρια ασσύριοι. Οι ασσύριοι, λόγω της άρνησής τους να αλλαξοπιστήσουν, είχαν την ίδια τύχη με τους Ποντίους και τελικά εκδιώχθηκαν από τους Οθωμανούς. Με την άδεια του Τσάρου της Ρωσίας μετανάστευσαν σε διάφορες πόλεις της Ρωσίας, όπου μετά την Ρωσική Επανάσταση του 1917 και μέχρι το 1922 πολλοί συγκεντρώθηκαν στη πόλη Νοβροσίνσκι, ελπίζοντας στον επαναπατρισμό τους. Το ίδιο έτος, για το λόγο αυτό, ξεκίνησαν ένα ταξίδι από τη Ρωσία με τελικό προορισμό τη Μοσούλη. Το ταξίδι αυτό στάθηκε αδύνατο να ολοκληρωθεί και μετά από στάσεις που έκαναν στη Μακρόνησο, το Κερατσίνι και τη Καλαμάτα, έφτασαν στην Αθήνα, όπου τελικά εγκαταστάθηκαν στο Αιγάλεω και το Μοσχάτο. Οι ελληνοασσύριοι σήμερα απαριθμούν πάνω από 300 οικογένειες».

Οι ασσύριοι, λοιπόν, έχουν εγκατασταθεί εδώ και πολλά χρόνια στον Αγιο Σπυρίδωνα και αυτός είναι και ο λόγος που η συγκεκριμένη συνοικία του Αιγάλεω είναι παραδοσιακός θύλακας ιρακινών προσφύγων και μεταναστών.

Ως εδώ καλά. Ας ρίξουμε όμως μια ματιά στις πρόσφατες δηλώσεις του Κυριάκου Μπατσάρα, προέδρου του συλλόγου ασσυρίων, στην συγκεκριμένη εφημερίδα για την πρόταση του τελευταίου νομοσχεδίου με θέμα την ιθαγένεια και τους μετανάστες:

«...εγώ δεν μπαίνω στη λογική ότι θα αποκτήσουν την ελληνική ιθαγένεια και εγκληματικά στοιχεία, αυτό είναι δεδομένο. Από την άλλη, με την εμπειρία που έχω σαν πρόσφυγας τρίτης γενιάς θα πρέπει να υπάρξουν αυστηρότερα κριτήρια...

Είναι καλό, γιατί δίνεις στον άλλο κάποιον αέρα... του δίνεις μια ταυτότητα και σου λέει "δεν ντρέπομαι να πω ότι είμαι αυτός". Από την άλλη, ποιοι θα την πάρουνε; Μην την πάθουμε όπως την άλλη φορά. Είχε έρθει θυμάμαι καλοπροαίρετα, συγκινημένος κάποτε ο Αντώνης Σαμαράς και είπε "ανοίξτε τα σύνορα γιατί οι έλληνες καταπιέζονται στην Αλβανία". Παράλληλα, όμως, μια μέρα πριν ανοίξουνε τα ελληνοαλβανικά σύνορα, είχαν ανοίξει τις φυλακές της Αλβανίας. Εγώ ως έλληνας για να ανοίξω μια επιχείρηση πρέπει να έχω καθαρό το ποινικό μου μητρώο. Ποιος από αυτούς που θα αποκτήσουν την ταυτότητα αυτή, θα έχουν φέρει και το ποινικό τους μητρώο;...»

Δεν χρειάζεται κάποιος να θυμίσει στον Μπατσάρα ότι και οι ασσύριοι πρόγονοί του, όταν ξεμπάρκαραν στο Κερατσίνι δεν είχαν τα ποινικά τους μητρώα στο στόμα...

Δεν χρειάζεται να θυμίσει κανείς το ρατσισμό που βίωσαν οι πρόγονοί του στα μέρη μας με ακριβώς την ίδια προσχηματική επιχειρηματολογία με τη δική του από τους ντόπιους έλληνες...

Δεν χρειάζεται να θυμίσει τίποτε κανείς στον Μπατσιάρα, πρόεδρο του συλλόγου των εν Ελλάδι ασσυρίων,

γιατί είναι έλληνας
και φαίνεται...

και για να μην ξεχνιόμαστε...

Οι υπολογισμοί που έχουν γίνει για τους θανάτους από ναρκωτικά στην Ελλάδα σε ένα χρόνο ισοδυναμούν με το ξεκλήρισμα μιας κωμόπολης. Δηλαδή περίπου 3.000 άνθρωποι το χρόνο. Δηλαδή περίπου 9 άνθρωποι τη μέρα. Δηλαδή... είναι τόσοι πολλοί που έχουν περάσει με τέτοιον τρόπο στην καθημερινότητα ώστε να αποτελούν μάστιγα. Και φυσικά ό,τι αποτελεί μάστιγα δεν παράγει μαζικό σασπένς, περνάει στη σφαίρα του καθημερινού αυτονόητου και, επομένως, δεν αποτελεί είδηση. Το Αιγάλεω με τις καταβολές και τις προοπτικές του, όσον αφορά την απαξίωση της ζωής, έχει προφανώς το μερίδιό του σε αυτήν την κατάσταση. Κι εδώ, όπως και αλλού, η Εξουσία έχει φροντίσει να κρατάει αόρατα τόσο τα πρεζάκια όσο και τη μοίρα τους. Οι εκκαθαρίσεις στις πλατείες, το σπρώξιμο στα υπόγεια και τα εγκαταλελειμμένα σπίτια φροντίζει να υποκαθιστά την κρατική ρητορεία περί «πρόληψης» των ναρκωτικών.

Εκείνο που μένει είναι μια «ωραία» εικόνα: μια κολώνα, που πάνω της έχει κολληθεί η αφίσα του Καλογερόπουλου για τα ναρκωτικά και από κάτω της το ντηλέρι να σπρώχνει την πρέζα...

Προσοχή! Ακολουθεί... διαφήμιση!

για ειδήσεις με άποψη είχαμε ακούσει (επιτέλους κατέρριψαν από μόνοι τους τον μύθο της αντικειμενικότητας στην ενημέρωση)!
αλλά ποτήρια... με άποψη (!), και τα συγκεκριμένα κιόλας, αυτό ξεπερνάει κάθε όριο...

κρύβεις πίσω απ'το μέικ-απ εκείνα τα παιδικά όνειρα που έκανες κάθε φορά όταν έφτανες με την κούνια λίγο πιο κοντά στον ουρανό...

για τους πυλώνες υψηλής τάσης της ΔΕΗ στο Αιγάλεω ή
διηγώντας τα να κλαις

Ολοι και όλες στο Αιγάλεω θα θυμούνται την αφίσα του δημάρχου Καλογερόπουλου το καλοκαίρι του 2005 που ανακοίνωνε με περηφάνεια την δικαίωση ενός μακροχρόνιου “αγώνα”: την αποξήλωση των πυλώνων υψηλής τάσης της ΔΕΗ. Στην ιστοσελίδα του Δήμου (http://www.aigaleo.gr/Default.aspx?tabid=248&language=el-GR) το 2005 γίνεται αναφορά στην αποξήλωση: Προβλέπεται μέσα σε μια διετία και η αφαίρεση των πυλώνων και των γραμμών υψηλής τάσης.

Σε ανακοίνωση της 25ης/4/2006 ο τότε υπουργός ανάπτυξης Σιούφας δήλωνε: Μαζί με τον συνάδελφό μου, Τάσο Νεράντζη, και τον γενικό γραμματέα του υπουργείου Ανάπτυξης, Νίκο Στεφάνου, βρισκόμαστε σήμερα στην ευχάριστη θέση να κάνουμε μια σειρά σημαντικών ανακοινώσεων έργων στο Σύστημα Μεταφοράς Ηλεκτρικής Ενέργειας που τα επόμενα χρόνια αλλάζουν το τοπίο και την ασφάλεια στο χώρο της μεταφοράς ηλεκτρικής ενέργειας…

…καθίσταται δυνατή η αποξήλωση 4 εναέριων γραμμών μεταφοράς υψηλής τάσης που σήμερα διέρχονται πάνω από τις πυκνοκατοικημένες περιοχές του Αιγάλεω και της Αγίας Βαρβάρας μεταξύ του Ρουφ και του ΚΥΤ Κουμουνδούρου που θα συμβάλει σημαντικά στην αναβάθμιση του βιοτικού επιπέδου των κατοίκων.

και ο Αναστάσιος Νεράντζης, υφυπουργός Ανάπτυξης:

…Γενεές γενεών μεγάλωσαν έχοντας μέσα στην αυλή τους αυτούς τους πυλώνες υψηλής τάσεως, οι οποίοι πράγματι θεωρούνται επιστημονικά ότι, χωρίς να έχουν επιπτώσεις στην υγεία, δεν είναι οι ιδανικότεροι μέσα στον αστικό ιστό. Με αυτά τα μέτρα δημιουργείται η δυνατότητα αποξηλώσεως των πυλώνων αυτών της υψηλής τάσεως και έτσι η Νέα Διακυβέρνηση αποδεικνύει ότι και τα Δυτικά Προάστια, το Αιγάλεω, η Αγία Βαρβάρα έχουν, και αυτά, το ίδιο δικαίωμα ζωής. Μιας ζωής καλύτερης, ποιοτικότερης και ουσιαστικότερης.

Εχουν περάσει περίπου 4,5 χρόνια από την πανηγυριώτικη αφίσα του Καλογερόπουλου και οι πυλώνες της ΔΕΗ συνεχίζουν να δεσπόζουν στις γειτονιές του Αιγάλεω.

Το πρόβλημα είναι σαφές

Σε δημοσίευμα των «The Sunday Times» τον Ιούλη 2009 αναφέρεται: Καρκινογόνοι είναι οι πυλώνες υψηλής τάσης, σύμφωνα με μελέτη που χρηματοδοτήθηκε από το βρετανικό υπουργείο Υγείας, τα αποτελέσματα της οποίας ανακοινώθηκαν πρόσφατα και παρουσιάζονται συνοπτικά σε δημοσίευμα της εφημερίδας.

Τα νέα στοιχεία σχετικά με τους κινδύνους ανάπτυξης καρκίνου για όσους ζουν σε περιοχές που βρίσκονται κοντά σε πυλώνες ηλεκτρικής ενέργειας προέρχονται από έρευνα της ομάδας του Βρετανού καθηγητή Denis Henshaw, από το Πανεπιστήμιο του Bristol. Η έρευνα επιβεβαιώνει ότι οι άνθρωποι που ζουν σε περιοχές κοντά σε πυλώνες (σε δίκτυα δηλαδή μεταφοράς ηλεκτρικής ενέργειας όμοια με αυτά της ΔΕΗ) εκτίθενται σε ακτινοβολία που υπερβαίνει κατά πολύ τα ανώτατα όρια ασφαλείας.

Ο κίνδυνος είναι πολύ μεγαλύτερος για τα παιδιά, καθώς, σύμφωνα με τη μελέτη των Βρετανών ειδικών, υπάρχουν σαφείς ενδείξεις πως η ακτινοβολία από τους πυλώνες ηλεκτρικής ενέργειας συνδέεται άμεσα με ΚΡΟΥΣΜΑΤΑ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΛΕΥΧΑΙΜΙΑΣ. Επιπλέον, η επιδημιολογική έρευνα Βρετανών επιστημόνων, που παρουσίασε ο καθηγητής Γενετικής του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου, Κώστας Τριανταφυλλίδης, έδειξε ότι ο κίνδυνος παιδικής λευχαιμίας είναι αυξημένος κατά 69% σε παιδιά ηλικίας κάτω των 15 ετών που ζουν σε αποστάσεις ως 200 μέτρα από γραμμές υψηλής τάσης σε σύγκριση με παιδιά που ζουν σε αποστάσεις πάνω από 600 μέτρα.

Ανέφερε, ακόμη, πως ενήλικοι που ζούσαν τα πρώτα πέντε χρόνια της ζωής τους σε αποστάσεις ως 300 μέτρα από αγωγούς μεταφοράς υπερυψηλής τάσης είχαν κατά 1,3 φορές μεγαλύτερη πιθανότητα ν’ αναπτύξουν καρκίνο σε σχέση με αυτούς που ζούσαν σε αποστάσεις άνω των 600 μέτρων.

Σαν συμπέρασμα καταλήγουμε στο ότι ο άνθρωπος δέχεται υπερβολική ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία για την υγεία του σε απόσταση κάτω των 30 μέτρων από τις γραμμές υψηλής τάσης, ενώ ασφαλής απόσταση θεωρούνται τα 200 μέτρα. Γι’ αυτό, στις δυτικές χώρες ήδη εφαρμόζονται – στην χειρότερη περίπτωση – οι «πράσινες ζώνες» για την διέλευση των πυλώνων πλάτους πάνω από 200 μέτρα, εντός των οποίων δεν επιτρέπεται καμιά δραστηριότητα κοινωνικής ζωής. Το ίδιο ισχύει και για τους υποσταθμούς.

Το πόσο αυτή η σημειολογία διαχέεται στον κοινωνικό ιστό διαπιστώνεται ακόμη και σε οδηγίες κτηματομεσιτικών γραφείων όσον αφορά την εκτίμηση της αξίας ενός ακινήτου ή ενός διαμερίσματος, όπου οι παράγοντες που πρέπει να ληφθούν υπ’ όψιν είναι αρκετά σημαντικοί. Μεταξύ αυτών των αρκετά σημαντικών παραγόντων είναι και η ύπαρξη ρύπων και πυλώνων της ΔΕΗ…

Οι προτάσεις και η ΔΕΗ

Οι επιστήμονες, μεταξύ άλλων αυτονόητων προτείνουν: * Να χαμηλώσουν ακόμη περισσότερο τα όρια ηλεκτρομαγνητικής ακτινοβολίας.
* Ν’ αυξηθούν οι επιτρεπόμενες αποστάσεις από γραμμές μεταφοράς υπερυψηλής τάσης από 30 σε 200 μέτρα.
* Να μειωθούν τα όρια έκθεσης σε ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία που προκύπτει από γραμμές υπερυψηλής τάσης κατά 15 φορές.
* Να υπογειοποιηθούν οι γραμμές υπερυψηλής τάσης που βρίσκονται σε κατοικημένες περιοχές.

Σε κάθε περίπτωση η ΔΕΗ δεν συζητά την έξοδο των Κ.Υ.Τ., παρά μόνο την υπογειοποίηση των Γ.Μ.Υ.Τ αλλά με τα έξοδα να τα πληρώσουν οι δημότες. Πρέπει να πληρώσουν οι δημότες, δηλαδή, τους εγκληματίες της ΔΕΗ για να σταματήσουν να απειλούν την υγεία τους…

Επιπλέον, στην Ελευθεροτυπία της 26ης/9/07 αναφέρεται: “Ακόμη οι υπεύθυνοι της ΔΕΗ επέρριψαν ευθύνες σε όσους εμποδίζουν τη δημιουργία υποσταθμών στα αστικά κέντρα, οι οποίοι θα διευκολύνουν τη διανομή ηλεκτρικού ρεύματος. Δεν είναι δυνατόν, από τη μία μεριά, να ζητούν οι καταναλωτές κάθε στιγμή ηλεκτρικό σε όποια ποσότητα τους χρειάζεται και, από την άλλη, να μην επιτρέπουν έργα που θα διευκολύνουν τη διοχέτευσή του στην κατανάλωση”. Ακόμη κι αν η καταναλωτική κουλτούρα του νεοέλληνα επιδέχεται σκληρής πολεμικής τίποτε δεν δικαιολογεί τη μη εφαρμογή μέτρων που εφαρμόζονται ως αυτονόητα οπουδήποτε αλλού ακόμη και με τα μέτρα του καπιταλιστικού κόσμου.

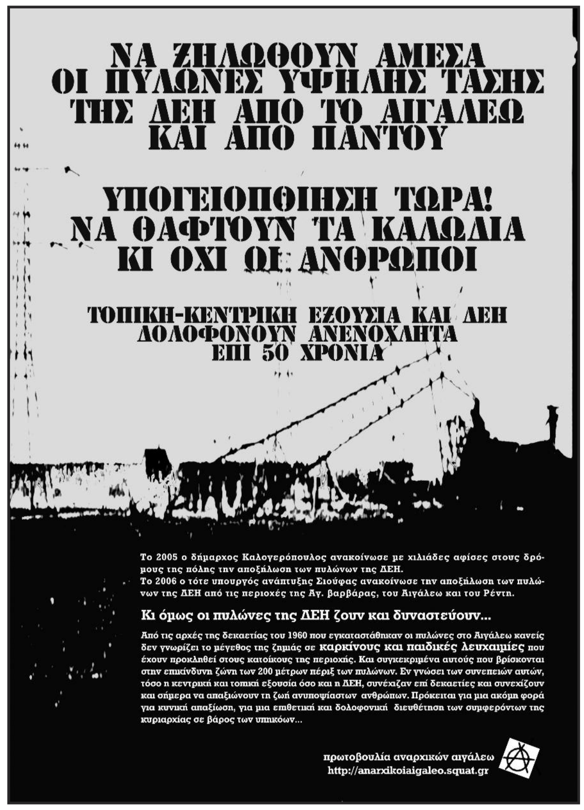
Οσον αφορά την υπογειοποίηση των γραμμών υψηλής τάσης ειδικά στην περιοχή μας, η μόνη αναφορά που εντοπίσαμε είναι αυτή του Θεοδωρακόπουλου, διευθύνοντος συμβούλου της ΔΕΗ που το 2007, απαντώντας σε σχετική ερώτηση του Κ. Μητσοτάκη στην Βουλή, διευκρινίζει:

«Για να απομακρυνθούν οι πυλώνες των Γ.Μ. που διέρχονται από το Δήμο Αγ. Βαρβάρας πρέπει προηγούμενα να κατασκευαστεί το ΚΥΤ Ρουφ που είναι προγραμματισμένο για κατασκευή το 2010. Ηδη για το έργο αυτό έχει εγκριθεί η Προκαταρκτική Περιβαλλοντική Εκτίμηση και Αξιολόγηση. Επίσης, πρέπει να εγκατασταθούν τα υπόγεια καλώδια 400 KV για την σύνδεση του ΚΥΤ Ρουφ με τα ΚΥΤ Κουμουνδούρου και Αχαρνών που, επίσης, προγραμματίζονται για το 2010. Πρέπει να γνωρίζετε ότι τα έργα αυτά είναι σύνθετα και χρονοβόρα τόσο όσον αφορά τις αδειοδοτήσεις τους όσο και το στάδιο της υλοποίησής τους. Η ΔΕΗ/ΔΝΕΜ, παρ' όλο το πολύ επιβαρυμένο πρόγραμμα έργων που έχει για τα επόμενα χρόνια, εφ' όσον δεν υπάρχουν απρόβλεπτες καθυστερήσεις, θα υλοποιήσει τα έργα αυτά σύμφωνα με τον προγραμματισμό τους».

Επίλογος

Από τη δεκαετία του 1950 που εγκαταστάθηκαν οι πυλώνες υπερυψηλής τάσης της ΔΕΗ στο Αιγάλεω κανείς δεν γνωρίζει το μέγεθος της ζημιάς σε καρκίνους και παιδικές λευχαιμίες που έχει προκληθεί στους κατοίκους της περιοχής. Και, συγκεκριμένα, αυτούς που βρίσκονται στην επικίνδυνη ζώνη των 200 μέτρων πέριξ των πυλώνων.*

Εν γνώσει των συνεπειών αυτών, τόσο η κεντρική και τοπική εξουσία όσο και η ΔΕΗ, συνέχιζε επί δεκαετίες και συνεχίζει και σήμερα να απαξιώνει τη ζωή ανυποψίαστων ανθρώπων. Πρόκειται για μια κυνική απαξίωση, μια επιθετική και δολοφονική διευθέτηση των συμφερόντων της κυριαρχίας σε βάρος των υπηκόων… Η ΔΕΗ δεν ομολογεί ευθέως την εγκληματική της ενεργειακή πολιτική, μια και στο συγκεκριμένο δεν είναι μόνο το κόστος των υπογειοποιήσεων που πρέπει να αναλάβει αλλά και το κόστος των χιλιάδων αγωγών που θα ασκηθούν σε βάρος της. Ανεξάρτητα αν το έργο της υπογειοποίησης των πυλώνων θα πραγματοποιηθεί το 2010, όπως εξαγγέλλει η ίδια η αφερέγγυα και εγκληματική ΔΕΗ (εξάλλου κανείς από τους αρμόδιους δεν νιώθει την ανάγκη να ενημερώσει τους άμεσα και διαρκώς πληττόμενους κατοίκους), η ζημιά στην υγεία των ανθρώπων που έχει προκληθεί εδώ και 50 χρόνια και συνεχίζει να προκαλείται δεν αποκαθίσταται με τίποτε, δεν αντιστρέφεται, δεν πρόκειται να ξεχαστεί.

αφίσα της πρωτοβουλίας σχετικά με το ζήτημα των πυλώνων που κολλήθηκε σε κεντρικούς δρόμους της πόλης, καθώς και στις γειτονιές πέριξ των πυλώνων

* χάρτης της περιοχής- κόκκινης ζώνης που δέχεται την ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία των πυλώνων στο Αιγάλεω:

http://anarxikoiaigaleo.squat.gr/?p=1728

Οι πυλώνες πρέπει να ξηλωθούν μαζί με την δολοφονική κυριαρχική κουλτούρα που πρεσβεύουν

αργά και σταθερά προς μια μισητή πόλη...

ΤΟ ΑΙΓΑΛΕΩ ΑΛΛΑΖΕΙ...

Τα τελευταία χρόνια το Αιγάλεω βιώνει με τους πιο επιθετικούς όρους την επέλαση του καπιταλισμού στο σύνολο του κοινωνικού και πολιτικού φάσματος. Οι γειτονιές, που ανέκαθεν υπήρξαν οι τόποι εφαρμογής των κεντρικών αποφάσεων της Κυριαρχίας, γίνονται για άλλη μια φορά πεδία όπου θα δοκιμαστούν τα νέα μοντέλα του «δυτικού κόσμου». Η περιοχή μας περιέχει έντονα ταξικά χαρακτηριστικά, είναι χτισμένη από μετανάστες και πρόσφυγες της Μικράς Ασίας και απαξιωμένη από τις κοινωνικές ελίτ. Σήμερα δέχεται την επιθετικότητα της εκσυχρονιστικής λαίλαπας που, πίσω από τα προσχήματα για βελτίωση της ποιότητας ζωής των ανθρώπων, ανοίγει τον δρόμο για το μεγάλο κεφάλαιο, την επίταση των ταξικών αντιθέσεων, τον έλεγχο, την καταστολή, την εκμετάλλευση. Αυτό, βέβαια, δεν είναι ξεκομμένο από τις κινήσεις των κυρίαρχων σε παγκόσμιο και κεντρικό επίπεδο.

Ο Καπιταλισμός, στην προσπάθειά του να διαχειριστεί σε κοινωνικό επίπεδο τις έντονες αντιφάσεις του - που προκύπτουν διαρκώς κυρίως στα σημεία όπου διασταυρώνεται η μοριακή καθημερινότητα με τις πραγματικές ανάγκες των ανθρώπων - εφηύρε εύπεπτα προσχήματα προκειμένου να αποσπάσει την πολυπόθητη κοινωνική συναίνεση για να ρημάξει και να λεηλατήσει οτιδήποτε βρεθεί στο πέρασμά του. Οι έννοιες της «Προόδου» και της «Ανάπτυξης» επιστρατεύτηκαν στο πλευρό της Εξουσίας προκειμένου να αμβλύνουν την γενικευμένη κοινωνική δυσαρέσκεια και οργή. Η ανάγκη για «Ανάπτυξη», που αποτελούσε ανέκαθεν ένα ισχυρό εκβιαστικό εργαλείο της Κυριαρχίας προκειμένου να καθυποτάξει τους λαούς, μετατρέπεται σε ένα κοινωνικό ιδεολόγημα στο βωμό του οποίου θα θυσιαστεί για μια ακόμη φορά ο Ανθρωπος, η Φύση, η Αξιοπρέπεια, η Ζωή.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΤΗΣ «ΠΕΡΙΘΩΡΙΟΠΟΙΗΣΗΣ» ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΡΟΗΣ ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ

Θα ήταν τουλάχιστον αφελές αν πιστεύαμε ότι τα σχέδια ανάπλασης του Αιγάλεω εντάσσονται σε μια ανιδιοτελή κίνηση της Κυριαρχίας να καλύψει τις μακροχρόνιες ανάγκες των κατοίκων του. Το Αιγάλεω, και κατ' επέκταση η Δυτική Αθήνα στο σύνολό της, υπήρξαν σκόπιμα πάντα οι πιο υποβαθμισμένες και περιθωριοποιημένες περιοχές της Αττικής· βιομηχανικές ζώνες που το μόνο που είχαν να προσφέρουν ήταν φθηνά εργατικά χέρια. Είναι γνωστοί, άλλωστε, οι παραδοσιακοί χλευασμοί των οικονομικών ελίτ για το «Αιγάλεω που βγάζει μόνο πουτάνες και ποδοσφαιριστές».

Σε αυτό το βαθιά πληγωμένο, από την Εξουσία, Αιγάλεω πραγματοποιείται μια άνευ προηγουμένου εκσυγχρονιστική επέλαση που επιχειρεί, όχι να ικανοποιήσει τις ανάγκες των ανθρώπων, αλλά να εγκαθιδρύσει στο τοπίο το μεγάλο κεφάλαιο μετατρέποντας την περιοχή σε έναν κόμβο αδιάκοπης ροής εμπορευμάτων. Σε αυτή την κατεύθυνση κινούνται και τα τελευταία «μεγάλα» έργα που έλαβαν και λαμβάνουν χώρα στην περιοχή: ΜΕΤΡΟ, ΙΚΕΑ, ανάπλαση του Ελαιώνα και κατασκευή του νέου γηπέδου του Παναθηναϊκού.

Η άφιξη του Μετρό στο Αιγάλεω παρουσιάστηκε ως ένα έργο που θα βελτίωνε και θα αναβάθμιζε τις ζωές των κατοίκων της πόλης και των γύρω περιοχών. Στην κοινωνία της αντεστραμμένης πραγματικότητας, οι «ανάγκες» των ανθρώπων καθορίζονται και διαμορφώνονται ανάλογα με το τι επιβάλουν οι καπιταλιστικές σχέσεις. Η (επίπλαστη) ανάγκη για γρήγορη μετακίνηση στον χώρο εργασίας (η ανάγκη, δηλαδή, να φτάσει κανείς γρήγορα στον χώρο εκμετάλλευσής του), αφομοιωμένη πλέον από το κοινωνικό σύνολο ως μια φυσική κίνηση, έρχεται να καλυφθεί από τους ταχείς συρμούς του Μετρό. Αυτοί εισέβαλλαν με τους πιο επιθετικούς όρους στο τοπίο της πόλης, αναδιαμορφώνοντάς το ριζικά. Η αύξηση των αντικειμενικών αξιών που οδήγησε πολλούς κατοίκους του Αιγάλεω να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους, η επίταση των ταξικών αντιθέσεων με την εισβολή του μεγάλου κεφαλαίου, η αυξημένη αστυνόμευση και οι επιχειρήσεις σκούπα της αστυνομίας στους μετανάστες της περιοχής, η εγκαθίδρυση καμερών παρακολούθησης και ελέγχου είναι λίγα μονάχα δείγματα της νέας καθημερινότητας που έχει επιβάλει το ΜΕΤΡΟ με την άφιξή του. Μιας καθημερινότητας που αποκλείει, περιθωριοποιεί και εξαφανίζει ό,τι και όποιον δεν εναρμονίζεται με την καινούρια εικόνα της πόλης.

Στον αντίποδα, οι συνθήκες διαβίωσης των αθρώπων εξακολουθούν να κινούνται σε ρυθμούς λιτότητας. Το ΙΚΕΑ, αυτό το τερατούργημα που συνόδευσε - όχι τυχαία - την εγκατάσταση του ΜΕΤΡΟ στην περιοχή, έχει ήδη διαμορφώσει τη νέα πραγματικότητα των εργασιακών σχέσεων, αναγκάζοντας πολλά μικρομάγαζα είτε να κλείσουν είτε να επιχειρήσουν να το ανταγωνιστούν· γεγονότα με επιπτώσεις που μετακυλίονται αποκλειστικά στους εργαζόμενους. Ο τριτογενής τομέας ριζώνει για τα καλά στην περιοχή και το Αιγάλεω γίνεται εμπορικός κόμβος.

Και η λεηλασία δεν σταματάει εδώ. Διαχρονικά η καπιταλιστική ανάπτυξη δεν είχε να κάνει μονάχα με την εκμετάλλευση του ανθρώπου αλλά και με την χωρίς όρια λεηλασία της φύσης. Γίνεται πλέον όλο και πιο πολύ κατανοητό ότι ο αστικός πολιτισμός και το καπιταλιστικό μοντέλο ήταν, είναι και θα είναι από καταβολής του εχθρικά προς το περιβάλλον. Στο Αιγάλεω, η επιθετικότητα του κεφαλαίου στο φυσικό τοπίο ξεδιπλώνεται σε δύο κυρίως πεδία αντανακλώντας δύο διαφορετικού τύπου εκφάνσεις του αποικισμού του στη φύση. Από τη μία, υπάρχει η διαχρονική και διαρκής επιβάρυνση του Θριάσιου από τα απόβλητα των διυλιστηρίων, τη Χαλυβουργική και τις λοιπές βιομηχανίες της περιοχής και, από την άλλη, η κατασκευή του γηπέδου της ΠΑΕ ΠΑΟ και του εμπορικού κέντρου του ομίλου Βωβού στον Ελαιώνα. Η «Διπλή Ανάπλαση» του Ελαιώνα έρχεται να επιβαρύνει την περιοχή και να νομιμοποιήσει την λεηλασία του περιβάλλοντος, αφού στερεί από το τοπίο τη δυνατότητα ύπαρξης πνευμόνων πρασίνου και το επιβαρύνει με επιπλέον ατμοσφαιρικούς ρύπους και κυκλοφοριακή συμφόρηση.

από τις εργασίες ανασκαφής στο, μέχρι πρότινος, εργοτάξιο του ΙΚΕΑ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ, ΤΗΣ ΛΕΗΛΑΣΙΑΣ, ΤΗΣ ΠΕΡΙΘΟΡΙΩΠΟΙΗΣΗΣ, ΤΗΣ ΜΟΛΥΝΣΗΣ ΝΑ ΑΝΤΙΤΑΞΟΥΜΕ ΤΙΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ, ΤΗΝ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ, ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Κι αν το στοίχημα της Εξουσίας είναι να κυριαρχήσει και να πατήσει πάνω σε καθετί, το δικό μας στοίχημα δεν μπορεί παρά να είναι η ενδυνάμωση των κοινωνικών αντιστάσεων, η αυτοοργάνωση των αρνήσεων και η αλληλεγγύη μεταξύ των αγωνιζόμενων υποκειμένων. Απέναντι στην συνεχώς αυξανόμενη εκμετάλλευση να οξύνουμε την επιθυμία μας για Ελευθερία...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΓΙΝΟΥΝ ΟΙ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΜΑΣ ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

η περίπτωση του Θριάσιου Πεδίου

Δυτικά του λεκανοπεδίου, οριοθετούμενο χωρικά από τα όρη Αιγάλεω, Ποικίλο, Πάτερας, Φυλής και τον κόλπο της Ελευσίνας, το Θριάσιο Πεδίο φιλοξενεί τους δήμους Ελευσίνας, Ασπροπύργου και Μαγούλας και αποτελούσε στο παρελθόν μια πεδιάδα εξαιρετικής ομορφιάς κι ελεύθερης φύσης. Πλέον, αποτελεί το βιομηχανικό κέντρο της Αττικής, μια γούβα στην οποία συντελούνται πολλές από τις πιο απαραίτητες βιομηχανικές διαδικασίες της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Στεγάζει περί τις 670 βιομηχανικές μονάδες, γινόμενο δέκτης τόσο της επιθετικής προς τις ντόπιες κοινωνίες εγκατάστασης και ανάπτυξης των υποδομών τους, όσο και των απόνερών τους υπό τη μορφή τοξικών και μη υγρών, αέριων και στερεών αποβλήτων. Μια από τις ομορφότερες περιοχές της Αττικής που καταστρέφεται αχόρταγα και θυμίζει ολοένα εικόνα μετα-αποκαλυπτικού ρημαγμένου τοπίου.

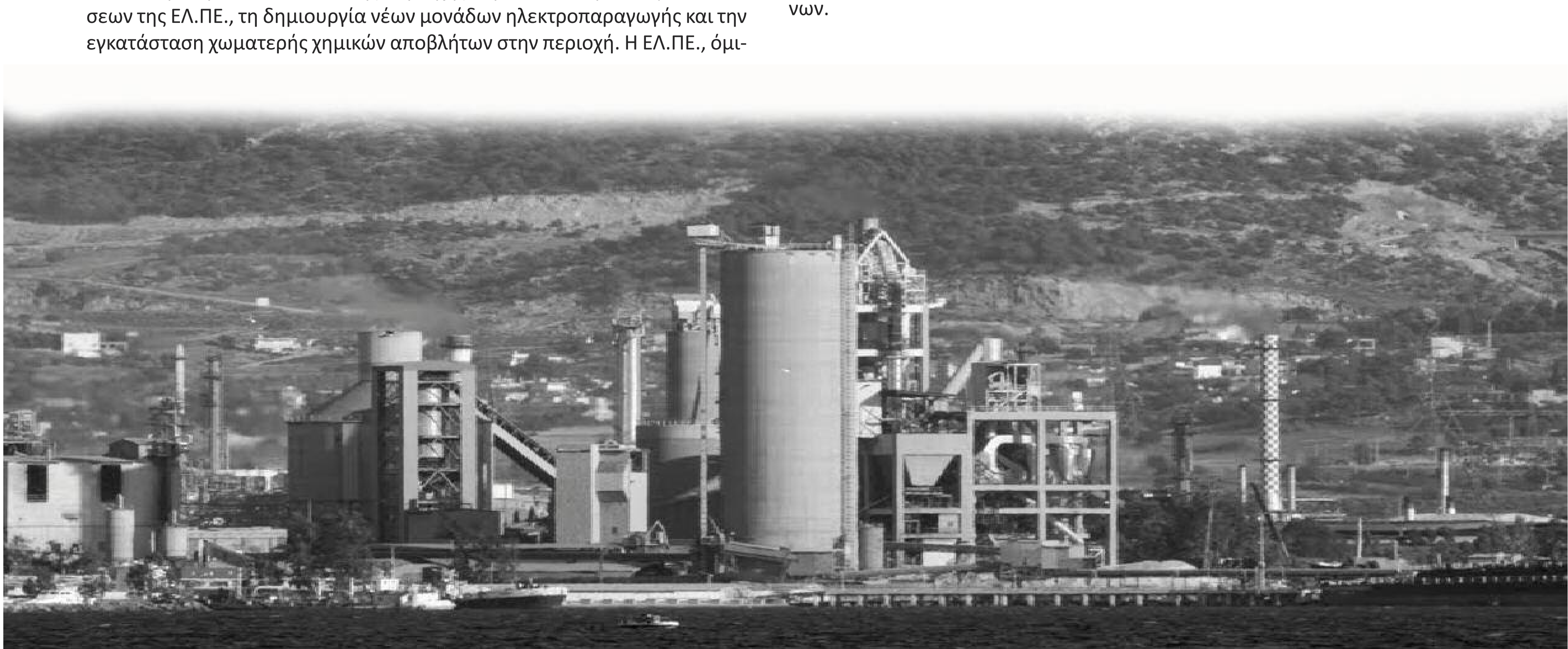
Για να έχουμε μια γενική άποψη του όγκου της βιομηχανικής παρουσίας στο Θριάσιο Πεδίο, ας σημειωθεί πως στα όριά του στεγάζονται συν τοις άλλοις 3 διϋλιστήρια, 2 χαλυβουργίες (ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΑ, ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΚΗ), 2 τσιμεντοβιομηχανίες (ΤΙΤΑΝ, ΧΑΛΥΨ), 1 βιομηχανία πυρομαχικών (ΠΥΡΚΑΛ), εγκαταστάσεις αποθήκευσης και διακίνησης προϊόντων πετρελαίου, 3 μονάδες αναγέννησης ορυκτελαίων, 1 χαρτοβιομηχανία, πολλές χημικές βιομηχανίες, βιομηχανίες και βιοτεχνίες πλαστικών κι ελαστικών, καθώς και 1 λατομείο. Συγκεντρώνοντας το 40% της βαριάς βιομηχανικής δραστηριότητας της χώρας στο έδαφός του, αποτελεί και τόπο αντίστοιχα υψηλής «συγκέντρωσης» εργατικών ατυχημάτων, με πιο χαρακτηριστικά εκείνα στην ΠΕΤΡΟΛΑ το ’92 και στην ΠΥΡΚΑΛ το ’95 (14 νεκροί, 17 τραυματίες και 3 νεκροί, 17 τραυματίες αντίστοιχα).

Τα προβλήματα της περιοχής πηγάζουν από την εγκατάσταση κατ’ αρχάς όλων αυτών των μονάδων, που πραγματοποιήθηκε επιθετικότατα, ισοπεδώνοντας οτιδήποτε βρέθηκε μπροστά τους. Επεται -χρονικά αλλά όχι ποσοτικά ή ποιοτικά- η κύρια παραγωγική δραστηριότητα των βιομηχανιών αυτών ως κύρια υπεύθυνη για την περιβαλλοντική επιβάρυνση της περιοχής (παντός είδους ρύποι) και την εξάντληση των φυσικών της πόρων (χρήση νερού και ορυκτού πλούτου). Ωστόσο, η επιβάρυνση δε σταματά με την κύρια παραγωγική διαδικασία, καθώς μεγάλο μερίδιο ευθύνης φέρουν και συμπληρωματικές διαδικασίες που πραγματοποιούνται παράλληλα με αυτή και είναι εξ ίσου ρυπογόνες και καταστροφικές για το περιβάλλον (απόθεση μπαζών σε «έρημες» περιοχές, τοξικά υγρά απόβλητα που εκχύονται στη θάλασσα, εκτεταμένες γεωτρήσεις, χρήση αυτούσιων ρεμάτων στην παραγωγή, ταφή στερεών αποβλήτων).

Τα παραπάνω αφορούν στο σύνολο των βιομηχανικών μονάδων της περιοχής και των κινδύνων που αντιμετωπίζει το Θριάσιο Πεδίο σήμερα. Κίνδυνοι που συνοψίζονται και μεγεθύνονται, αποτυπώνοντας σαφέστερα τη σημερινή κατάσταση, στις περιπτώσεις των 3 μεγαλύτερων και πιο πρόσφατων απειλών της περιοχής: την επέκταση των εγκαταστάσεων της ΕΛ.ΠΕ., τη δημιουργία νέων μονάδων ηλεκτροπαραγωγής και την εγκατάσταση χωματερής χημικών αποβλήτων στην περιοχή. Η ΕΛ.ΠΕ., όμιλος που δραστηριοποιείται στην επεξεργασία και εμπορία πετρελαίου με παραρτήματα σε όλα τα Βαλκάνια, έχει συντελέσει τα μέγιστα στην εξαθλίωση του Θριασίου Πεδίου: επί δεκαετίες μολύνει τον αέρα με τους ρύπους της, τον κόλπο της Ελευσίνας με τα απόβλητα της παραγωγής της και προσφάτως –δια τρίτων υπεργολάβων- επέλεξε το λόφο της Βλύχας για να αποθέτει τα μπάζα της. Η επέκταση των διϋλιστηρίων της με 2 νέες μονάδες θα τετραπλασιάσει το χώρο που καταλαμβάνει, θα πολλαπλασιάσει τους εκλυόμενους ρύπους και τα υγρά απόβλητα και θα έρθει σε θέση γειτνίασης με την Ελευσίνα, τις εργατικές κατοικίες της Μάνδρας και...το πυριτιδοποιείο της ΠΥΡΚΑΛ! Πέραν αυτού, έχει δρομολογηθεί η δημιουργία 2 νέων μονάδων ηλεκτροπαραγωγής μέσω φυσικού αερίου 880MW και 390MW για λογαριασμό των ΔΕΗ και ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΚΗ η πρώτη και της ΕΛ.ΠΕ. η δεύτερη, καθώς και η εγκατάσταση Χώρου Υγειονομικής Ταφής τοξικών χημικών αποβλήτων στο Μελετάνι Μάνδρας, ένα από τα ελάχιστα εναπομείναντα όμορφα δασώδη τοπία της περιοχής.

Οι τοπικές κοινωνίες προσπαθούν να αναστείλουν την περαιτέρω καταστροφή της γης τους μέσω κινήσεων πολιτών και μαζικών φορέων που έχουν συσταθεί για να καταφύγουν στους αρμόδιους κρατικούς φορείς και να εξαντλήσουν τα έννομα μέσα που διαθέτουν, μέσα που έχουν ήδη προβλεφθεί από το κυρίαρχο πλαίσιο. Ωστόσο, το κράτος έχει φανεί “απρόθυμο” να εναντιωθεί στο μεγάλο κεφάλαιο που δραστηριοποιείται στο Θριάσιο Πεδίο, κάτι που είναι ιδιαίτερα εξόφθαλμο στην περίπτωση της ΕΛ.ΠΕ και χαρακτηριστικό της πολιτικής που ακολουθεί εδώ και δεκαετίες στην περιοχή. Καταγγελίες αγνοούνται, πραγματοποιούνται εγκρίσεις περιβαλλοντικών όρων κατά παράβασιν διατάξεων όχι μόνο του ελληνικού κράτους άλλα και της ΕΕ, προώθηση της εκστρατείας προβολής του προγράμματος επιχειρησιακής ηθικής της ΕΛ.ΠΕ. -προπαγάνδας (μέσω παροχών στην τοπική κοινωνία) και επιστρατεύονται αόρατοι επιθεωρητές περιβάλλοντος. Μάλιστα, σε πρόσφατο αίτημα τοπικών συλλόγων προς τη Νομαρχία Δυτικής Αττικής για παροχή εγγράφων σχετικών με την επέκταση των εγκαταστάσεων της ΕΛ.ΠΕ., υπήρξε αγαστή συνεργασία και καθοδήγηση των κρατικών υπηρεσιών από το νομικό τμήμα του Ομίλου για τη βέλτιστη αντιμετώπιση και απόρριψη του –νόμιμου- αιτήματος των κατοίκων. Δεν εκπλήσσει αυτή η απροκάλυπτη παροχή και υποστήριξη από το κράτος, καθώς η ΕΛ.ΠΕ. ανήκει στον όμιλο Λάτση και –πέραν του ειδικού της βάρους για τα πράγματα εντός της επικράτειας- αποτελεί και αιχμή του ελληνικού καπιταλισμού στα Βαλκάνια και την εγγύς Ανατολή με θυγατρικές εταιρίες και συμβάσεις αποκλειστικής εκμετάλλευσης εκτάσεων σε Αλβανία, Βουλγαρία, Μαυροβούνιο, Κύπρο, Σερβία, Αίγυπτο και Λιβύη.

Η βαριά βιομηχανία που έχει απομείνει στην ελλαδική επικράτεια πρέπει να έχει κάποια βάση δραστηριοτήτων και, έχοντας ένα ιστορικό προηγούμενο δεκαετιών πλέον, το Θριάσιο φαίνεται να έχει επωμιστεί αυτό το ρόλο πλήρως. Η διαπραγμάτευση διαφαίνεται εξωπραγματική σε αυτό το σημείο, δεδομένης της νευραλγικής θέσης που κρατούν στην αλυσίδα αλληλεξαρτήσεων μεταξύ κεφαλαίου και κράτους οι δραστηριοποιούμενοι στην πεδιάδα βιομήχανοι. Εξωπραγματική και απέλπιδα, όσο οι κοινωνικές διεκδικήσεις περικλείονται από τα θεσμικά μέσα πάλης και τις προσφυγές σε φορείς που παραχωρεί η κυριαρχία “μεγαλόκαρδα και δημοκρατικά” ως τελευταίο όπλο των καταπιεσμένων.

επόμενη στάση: ελαιώνας

Μετά το ρέμα του Κηφισού, μεταξύ των Ιεράς Οδού, Πέτρου Ράλλη και Σπύρου Πάτση, εκτείνεται ο Ελαιώνας, μια περιοχή που λόγω της σταδιακής αποβιομηχανοποίησης μετατράπηκε σε εγκαταλελειμμένο τοπίο, με αντιπροσωπίες αυτοκινήτων, παρατημένες βιομηχανίες, γκαράζ και φυσικά τον πρόσφατο σταθμό του μετρό.

Ο Ελαιώνας έρχεται στο προσκήνιο τον τελευταίο καιρό με το γνωστό πλέον ζήτημα της διπλής ανάπτυξης, πρόταση που θέλει τη δημιουργία πάρκου στη Λ. Αλεξάνδρας ως αντιστάθμιση της δημιουργίας εγκαταστάσεων γηπέδου της ΠΑΕ ΠΑΟ στον Ελαιώνα. Μαζί με τη συζήτηση για τις εγκαταστάσεις αυτές ξεκίνησε και το σχέδιο επιχειρηματικής επέκτασης της εταιρίας «Μπάμπης Βωβός Διεθνής Τεχνική» (ΜΒΔΤ) με την κατασκευή εμπορικού κέντρου στην περιοχή.

Για την ιστορία…

Από το 1994 είχε ανακοινωθεί το σχέδιο της ανάπλασης και το 1995 με προεδρικό διάταγμα αποφασίστηκε η απομάκρυνση των ρυπογόνων βιομηχανιών και ο χαρακτηρισμός της περιοχής ως κοινόχρηστου πρασίνου. Το 2003 η βιομηχανία ΕΤΜΑ διακόπτει τη λειτουργία της και, καθώς ο δήμος Αθηνών αδυνατεί να απαλλοτριώσει την ιδιοκτησία αυτή, η εταιρία ΜΒΔΤ αγοράζει τις εγκαταστάσεις, υπογράφοντας πράξη δωρεάς στο Δήμο Αθηνών με το όρο, όπως αναφέρεται σε ανακοίνωση της εταιρίας «*… να υλοποιηθούν οι διατάξεις της παραγράφου 2β του άρθρου 12 του Ν. 3481/2006 για την απόκτηση από το Ο.Τ.45α των εκεί αναφερομένων όρων δόμησης και χρήσεων*», δηλαδή για την κατασκευή στο Ο.Τ. (οικοδομικό τετράγωνο) 45α εμπορικού κτιρίου με συντελεστή δόμησης 1,6. Ο συντελεστής αυτός, φυσικά, σύμφωνα με το ΠΔ του 1995 είναι 0,2, δηλαδή οχτώ φορές μικρότερος.

Η επιχειρηματική επέκταση της εταιρείας ΜΒΔΤ στον Ελαιώνα με την ανέγερση του εμπορικού κέντρου θέλησε να συνδυαστεί με την κατασκευή του γηπέδου σαν το ένα και αυτό έργο. Αλλωστε, ο Ελαιώνας συνορεύει με το κέντρο της Αθήνας και είναι προσβάσιμος λόγω του σταθμού του Μετρό, οπότε και θα μπορέσει να ικανοποιήσει τους αμέτρητους καταναλωτές. Υπέρμαχος του έργου ο δήμαρχος Αθηνών Κακλαμάνης, ο οποίος παρουσιάζει την διπλή ανάπλαση αλλά και την ανέγερση εμπορικού κέντρου σαν τη σωτήρια λύση για τους κατοίκους της «υποβαθμισμένης» αυτής περιοχής. Η σχέση του δημάρχου με την περιοχή είναι τέτοια ώστε ο ίδιος να έχει χαρακτηρίσει τον Ελαιώνα σαν « *μια παράνομη χωματερή της Αθήνας, σε απόσταση 500 μέτρα από την Ομόνοια*». Η αντίληψη αυτή δικαιολογεί την απόφαση του δημάρχου να αδειάσει πίσω από τη Softex τα απορριμματοφόρα των απεργοσπαστών κατά τη διάρκεια της απεργίας το 2008.

Προς το παρόν...

Εμπόδιο στην ανέγερση του εμπορικού κέντρου στάθηκαν 131 κάτοικοι, οι οποίοι, αντιδρώντας στο έργο, προσέφυγαν στο Συμβούλιο της επικρατείας επικαλούμενοι τα προβλήματα από τους ατμοσφαιρικούς ρύπους, την κυκλοφορική συμφόρηση και την έλλειψη πρασίνου. Ακόμη και θεσμικοί φορείς αντιδρούν στο έργο προβάλλοντας το γεγονός ότι δεν υπάρχει μια συνολικότερη περιβαλλοντική μελέτη για το έργο.

Αποτέλεσμα των κινητοποιήσεων και της προσφυγής είναι το ΣτΕ να αποφασίσει την ακύρωση της οικοδομικής άδειας του εμπορικού κέντρου, καθώς θεωρεί ότι οποιαδήποτε άλλη κατασκευή δεν συνδέεται πολεοδομικά και λειτουργικά με το νέο γήπεδο και είναι αντισυνταγματική, και ότι παραμένει σε ισχύ το ΠΔ του 1995, που προβλέπει στην περιοχή παρέμβασης κοινόχρηστο πράσινο και ήπιες χρήσεις με συντελεστή δόμησης 0,1.

Αναφορικά με την ανέγερση του γηπέδου, σύμφωνα με την πολεοδόμο του Δήμου Αθηναίων Τ. Λαγουδάκη, έχουν ανασταλεί οι εργασίες, καθώς «*…πρέπει πρώτα να προσαρμοστεί το πολεοδομικό σχέδιο του Ελαιώνα, να επαναπροσδιοριστούν μετά οι θέσεις στάθμευσης, και, τέλος, να προσαρμοστούν και να επανεγκριθούν οι μελέτες περιβαλλοντικών επιπτώσεων.*»

Το ιδεολόγημα της ανάπτυξης…

Η ανάπτυξη της περιοχής του Ελαιώνα με τον όρο της διπλής ανάπλασης εισβάλλει με επιθετικά χαρακτηριστικά στους όρους ζωής των κατοίκων της και νομιμοποιεί την υποβάθμιση των ζωών και την καταστροφή του περιβάλλοντος. Σε μια ήδη επιβαρυμένη περιοχή από κίνηση και νέφος, στο κέντρο ενός αχανούς από τσιμέντο τοπίου, η επίπλαστη ανάγκη για καλυτέρευση της ποιότητας της ζωής των κατοίκων, με γήπεδα και φωταγωγημένους ναούς κατανάλωσης, δεν είναι τίποτα άλλο από την υποτίμηση και υποβάθμιση της ανθρώπινης ζωής στο βωμό του κέρδους των αφεντικών, των εργολάβων και των επιχειρηματιών.

Σε μία μητρόπολη, όπου οι ελάχιστοι πνεύμονες πρασίνου λιγοστεύουν μετά τις καταστροφικές πυρκαγιές και την αποψίλωση εκατοντάδων δέντρων για να χτιστούν χώροι στάθμευσης και οδικές αρτηρίες (Πάρκο Κύπρου και Πατησίων, όρος Αιγάλεω, Υμηττός), είναι απαραίτητη η άρνηση, η αυτοοργάνωση και η αδιαπραγμάτευτη αντίσταση στους σε όλους όσους διαπραγματεύονται τις ζωές μας για εμάς χωρίς εμάς.

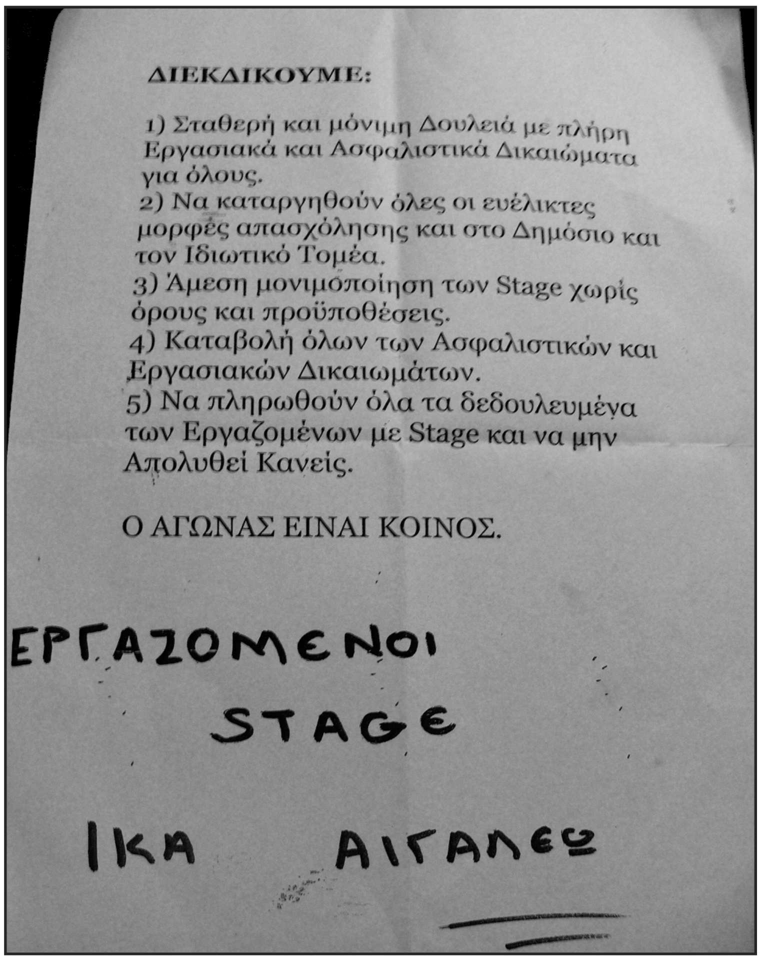
Υ.Γ. Εκτός, όμως, από την αδιαφορία του Βωβού για το περιβάλλον είναι ενδεικτική και η αδιαφορία του για τους εργαζόμενους. Ετσι, ενώ απολύει 500 εργαζόμενους επικαλούμενος οικονομική στενότητα, αγοράζει πολυτελέστατη θαλαμηγό (τι άλλο;) 40 μέτρων και κόστους 14 εκατομμυρίων ευρώ.

κρίση... κλεισιμο κλίση προς

Δύο από τα βασικά χαρακτηριστικά της περιοχής μας είναι το μεγάλο ποσοστό της ανεργίας και το χαμηλό εισόδημα των κατοίκων. Εν μέσω κρίσης τα χαρακτηριστικά αυτά επιδεινώθηκαν. Η οικονομική κρίση στον καπιταλισμό προβάλλεται και στο Αιγάλεω ως πραγματικότητα και έχει δημιουργήσει μεγάλη πίεση στους εργαζόμενους - προλετάριους, ενώ για τον κόσμο των αφεντικών είναι ένα ακόμη πρόσχημα για πιο επιθετική εργοδοσία.

Μία από τις εικόνες της οικονομικής κρίσης που βλέπουμε στο Αιγάλεω εδώ και ένα χρόνο, αλλά τους τελευταίους μήνες πιο έντονα, είναι το κλείσιμο πάρα πολλών μαγαζιών. Το φαινόμενο αυτό ήταν πιο έντονο στα μαγαζιά στην περιφέρεια από ό,τι στο κέντρο, αλλά πλέον παρατηρείται και στα πιο κεντρικά – εμπορικά σημεία της πόλης μας, όπως γύρω από το μετρό και στην Ιερά Οδό. Τα λεγόμενα συνοικιακά μαγαζιά έχουν σχεδόν εξαφανιστεί από τις γειτονιές μας. Μαγαζιά που σε ένα χρόνο μπορεί να έχουν ανοίξει και κλείσει πάνω από δύο φορές ή που να έκλεισαν εντελώς χωρίς να δημιουργούνται νέες θέσεις εργασίας. Αυτό αυτομάτως σημαίνει ότι υπάλληλοι – εργαζόμενοι που δουλεύουν σε αυτά (κάτοικοι που είναι κυρίως από το Αιγάλεω και τις γύρω περιοχές) χάνουν ξαφνικά την εργασία τους και με αυτό τον τρόπο περνούν ξαφνικά στην ανεργία.

Σημαντικό ρόλο στο κλείσιμο πολλών μαγαζιών έχει διαδραματίσει η άφιξη της μεγάλης ιδιοκτησίας στην ευρύτερη περιοχή του Αιγάλεω θέτοντας εκτός συναγωνισμού την ήδη υποτιμημένη αγορά: πολυκαταστήματα όπως τα jumbo, village centre, sprinter, praktiker, media mark και, τελευταία, το ikea και το ανερχόμενο εμπορικό κέντρο στο βοτανικό. Δεν παραβλέπουμε και το πλήθος των επώνυμων super markets που, μαζί με τα προαναφερθέντα, εκτός των άλλων, έχουν και τις χειρότερες εργοδοσίες. Εξάλλου, και το μετρό συνέβαλλε στο να κινηθεί η αγορά προς τα μεγάλα και πολυδιαφημισμένα μέσω των ΜΜΕ καταναλωτικά κέντρα.

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ:

1) Σταθερή και μόνιμη Δουλειά με πλήρη Εργασιακά και Ασφαλιστικά Δικαιώματα για όλους.
2) Να καταργηθούν όλες οι ευέλικτες μορφές απασχόλησης και στο Δημόσιο και τον Ιδιωτικό Τομέα.
3) Άμεση μονιμοποίηση των Stage χωρίς όρους και προϋποθέσεις.
4) Καταβολή όλων των Ασφαλιστικών και Εργασιακών Δικαιωμάτων.
5) Να πληρωθούν όλα τα δεδουλευμένα των Εργαζομένων με Stage και να μην Απολυθεί Κανείς.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΙΝΑΙ ΚΟΙΝΟΣ.

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ STAGE ΙΚΑ ΑΙΓΑΛΕΩ

μαγαζιών την ανεργία

Στην αντίπερα όχθη, στα μαγαζιά που συνεχίζουν τη λειτουργία τους, το πρόβλημα της κρίσης τα αφεντικά το μεταφέρουν στους εργαζόμενους. Τα αφεντικά δεν δέχονται τις απώλειες των κερδών τους και, έτσι, την κάθε επιβάρυνση του ανταγωνισμού θα πρέπει να τη καλύψουν οι εργαζόμενοι με την υπεραξία από την εργασία τους. Χρησιμοποιώντας τον «εκβιασμό» της ανεργίας πιέζουν τους υπαλλήλους τους για αύξηση των πωλήσεων, την ώρα που η αγορά έχει πτώση με το πρόσχημα ότι το μαγαζί «θα κλείσει» ή «θα υπάρξει μείωση προσωπικού» λόγω του ότι δεν πάει καλά. Αποτέλεσμα για τους εργαζόμενους είναι να υπάρχουν απλήρωτες υπερωρίες, επαναδιαπραγμάτευση μισθών, ωραρίων, ρεπό, υπάλληλοι που να πρέπει να καλύπτουν πάνω από μια θέση εργασίας με τα ίδια χρήματα.

Αυτές οι συνθήκες εργασίας των εμποροϋπαλλήλων έχουν πολλά κοινά με αυτές των υπαλλήλων σε επιχειρήσεις και αυτές των εργατών. Με μαθηματική ακρίβεια, οι άνεργοι και στο Αιγάλεω πριν το καλοκαίρι θα έχουν αυξηθεί κατακόρυφα. Δεν υποστηρίζουμε τα μικρά ή τα μεγάλα κεφάλαια αλλά τους εργαζόμενους-άνεργους (άλλωστε είμαστε κι εμείς ανάμεσά τους) που έρχονται κάθε φορά να πληρώσουν τον εκβιασμό της εργασίας, την κάθε οικονομική κρίση και τον καλπάζοντα καπιταλισμό.

Υ.Γ. Οι καταναλωτικές γιορτές και οι εκπτώσεις έχουν καθοριστικό ρόλο στην κίνηση και στον τζίρο της αγοράς. Φέτος τα Χριστούγεννα είναι πολύ κοντά με το Πάσχα με ένα μεσοδιάστημα εκπτώσεων. Λόγω αυτής της ιδιότυπης συγκυρίας, πολλά μαγαζιά έχουν βάλει ως στόχο να παρατείνουν την λειτουργία τους μέχρι και το Πάσχα ή λίγο πριν το καλοκαίρι, για να καλύψουν μέρος από τα πάγια - τρέχοντα έξοδα, και μετά να κλείσουν, απολύοντας και τους υπαλλήλους.

stage X

Το 1996 με κοινοτικά προγράμματα το Υπουργείο Εργασίας θέσπισε την προσωρινή απασχόληση (stage) που είχε ως σκοπό τη μάθηση και την απόκτηση επαγγελματικής εμπειρίας, ή αλλιώς την «*άσκηση σε επάγγελμα, έναντι ενός συμβολικού μικρού μισθού, για ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα των 9 ή 18 μηνών χωρίς ασφάλιση και σε πλήρες ωράριο*».

Στον εργασιακό τομέα το κράτος έχει τον πρώτο λόγο και σε αυτή την περίπτωση των stage άρχισε να εφαρμόζει τον κανόνα των πελατειακών σχέσεων, έχοντας ως άξονα τα κόμματα (που εναλλάσσονται στην πολιτική διαχείριση του κράτους) και τα ρουσφέτια τους. Με αυτόν τον τρόπο τα κόμματα μπορούσαν να διορίζουν όποιον ήθελαν και όπου ήθελαν.

Οι σταζιέρ περίμεναν με την ψεύτικη υπόσχεση ότι θα μονιμοποιηθούν. Απλά και εύκολα ανανέωναν συνέχεια την σύμβαση τους αποφεύγοντας να βγουν στην αγορά ευρέσεως εργασίας για να βρεθούν αντιμέτωποι με τη σκληρή πραγματικότητα του χώρου αυτού. Οι υποσχέσεις ήταν ψεύτικες, καθώς στην Ε.Ε. η μονιμότητα έχει καταργηθεί, οπότε τα stage, που ήταν με κοινοτικά χρήματα, δε θα μπορούσαν να εφαρμοστούν στην Ελλάδα με διαφορετικό καθεστώς κατ' εξαίρεση. Φυσικά, αυτό ήταν από την αρχή γνωστό στους κομματάρχες, οι οποίοι, όμως, άφηναν μεθοδικά να διαρρεύουν φήμες για ψήφιση νόμου περί μονιμότητας ή μοριοδότησης μέσω ΑΣΕΠ.

Τα συμφέροντα του κράτος και των κομμάτων με το θεσμό των stage ήταν πολλά: να κρατάνε χαμηλά τα ποσοστά της ανεργίας, να έχουν τα δικά τους άτομα σε θέσεις εργασίας, τα οποία είχαν το ρόλο του να φέρουν σε πέρας καθήκοντα σε οργανικές θέσεις του δημόσιου τομέα αντί για μόνιμο προσωπικό με ελάχιστα χρήματα και χωρίς ασφάλεια, δηλαδή με το ελάχιστο δυνατό κόστος για το κράτος. Το τελευταίο «αναγκάστηκε» να το παραδεχτεί και η Ντ. Μπακογιάννη σε συνέντευξη της στην τηλεόραση κατά την προεκλογική περίοδο ανάδειξης προέδρου της Ν.Δ.- εννοείται για προσωπικό της συμφέρον.

Πριν από λίγους μήνες ο αριθμός των σταζιέρ υπολογιζόταν 40.000 με 45.000, ενώ στο Δήμο Αιγάλεω ο αριθμός αυτός, σύμφωνα με δηλώσεις του Π. Σκεμπέα (Γ. Γ. Δήμου Αιγάλεω) σε τοπική εφημερίδα, έφτανε τους 60 σταζιέρ και άλλους τόσους με σύμβαση έργου. Οι σταζιέρ στο Δήμο Αιγάλεω άρχισαν να διορίζονται κυρίως από το 2007. Οι συμβασιούχοι έργου δουλεύουν υπό αυτό το καθεστώς πολύ περισσότερα χρόνια και είναι αυτοί που έχουν πιο ουσιαστική συμβολή στις λειτουργίες του δήμου, αφού καλύπτουν πιο εξειδικευμένες θέσεις εργασίας. Είναι αξιοσημείωτο ότι μόνιμη τακτική του Δήμαρχου Καλογερόπουλου και των προκατόχων του είναι να καλύπτουν πάγιες θέσεις εργασίας του δήμου με το θεσμό της σύμβασης έργου (στην ουσία είναι ενοικίαση εργασίας) εν έτει 2010. Αν και στον ιδιωτικό τομέα η σύμβαση έργου θεωρείται μεσαιωνική, στο δημόσιο οι μισθοί ξεπερνούν τα 1.200 ευρώ. Αν λάβουμε υπόψη μας πόσες δημόσιες υπηρεσίες υπάρχουν στο Αιγάλεω, ο αριθμός των σταζιέρ και των συμβασιούχων έργου είναι πολλαπλάσιος των 120 ατόμων που απασχολούνταν στο Δήμο Αιγάλεω.

Τώρα τα stage καταργούνται, όπως και οι μελλοντικοί υποψήφιοι για μονιμοποίηση στο Δημόσιο. Οι αντιδράσεις που υπήρχαν από τους σταζιέρ ήταν λίγες, αν λάβουμε υπόψη μας και το συνολικό τους αριθμό (40-45.000). Οι λόγοι είναι ότι η συντριπτική πλειονότητα των σταζιέρ ήταν στις θέσεις αυτές με διαμεσολάβηση (βύσμα) και δεν προέκρινε την πάλη για τα εργασιακά δικαιώματα (αλλά τη δίοδο για να προσπεράσουν πολλούς άλλους και να βολευτούν). Από τη άλλη, δεν θα μπορούσαν να υποστηρίξουν το άδικο της πράξης με την οποία είχαν μπει σε αυτές τις θέσεις. Πέρα από μια πορεία που έγινε στο κέντρο της Αθήνας, οι υπόλοιπες αντιδράσεις ήταν αποσπασματικές.

Σε αυτές τις εξελίξεις δεν θα μπορούσε να λείπει και η καθεστωτική αριστερά, που παρακάμπτοντας και ξεχνώντας τι έχει συμβεί με τα stage, άρχισε να μιλάει ξαφνικά για ανασφάλιστη εργασία και για απολύσεις μόνο και μόνο μήπως κερδίσει κάποιες ψήφους από τους σταζιέρ που ένοιωθαν προδομένοι από τα κόμματά τους με τις τελευταίες εξελίξεις.

Ανέκαθεν το κράτος όταν διακήρυττε προγραμματισμό και όραμα για τους νέους, εννοούσε στην ουσία τροφοδότηση των πελατειακών σχέσεων. Στην κατεύθυνση αυτή σίγουρα πάντα παίζουν το ρόλο τους και τα μεγάλα ποσοστά ανεργίας, η επίταση των εργασιακών σχέσεων στον ιδιωτικό- δημόσιο τομέα τα τελευταία χρόνια και η αβεβαιότητα για το μέλλον.

Ο θεσμός της μισθωτής εργασίας είναι εκβιασμός και οι αγώνες πάνω στα εργασιακά είναι αγώνες ενάντια σε αυτόν τον εκβιασμό, ενάντια σε αφεντικά και εργοδότες, μακριά από πελατειακές σχέσεις με κράτος, κόμματα και ρουσφέτια.

Τα σύνορα είναι στη γειτονιά μας...

Η Ελλάδα μπορεί να χαρακτηριστεί ως χώρα υποδοχής μεταναστών από το 1970. Λόγω αυστηρών διακρατικών συμφωνιών η εισροή μεταναστών (από Αίγυπτο, Φιλιππίνες, Αιθιοπία, Πακιστάν) υπήρξε ελεγχόμενη και μικρή. Το δεύτερο κύμα από το 1980 και 1990 αφορά κυρίως ανθρώπους από το πρώην σοσιαλιστικό μπλοκ-Πολωνία, Βουλγαρία, Αλβανία. Από το 2001 και έπειτα εμφανίζεται χρονικά ένα νέο ρεύμα μεταναστών από Μέση Ανατολή και από το 2003 και από Ασία (Ιράκ, Αφγανιστάν) ως αποτέλεσμα της λεηλασίας της Δύσης στις χώρες του Ισλάμ. Χαρακτηριστικό στην περίπτωση του νέου αυτού ρεύματος μετανάστευσης είναι ότι η Ελλάδα αποτελεί ,λόγω χωροταξίας, χώρα διέλευσης ή αλλιώς τόπο προσωρινής διαμονής των μεταναστών. Σε οποιαδήποτε περίπτωση, η μεταναστευτική πολιτική του κράτους δεν είναι ξεκάθαρη.

Η Ελλάδα φαίνεται απροετοίμαστη να δεχτεί αυτό το μεγάλο ρεύμα εισροής τόσο από την άποψη των υποδομών όσο και από την άποψη της διαχείρισης. Έτσι, ανθίζουν η μαύρη εργασία, τα χαμηλά μεροκάματα και οι απάνθρωπες συνθήκες εργασίας. Η απορρόφησή τους αφορά αγροτικές-εποχιακές εργασίες, οικοδομικές εργασίες ,οικόσιτο προσωπικό καθώς και όλα τα «επαγγέλματα» που αφορούν τον αγοραίο έρωτα-βιομηχανία του σεξ.

Ως μέτρο διαχείρισης όσων δεν απορροφούνται το κράτος επιστρατεύει την καταστολή : μαζικές απελάσεις, γενικευμένες επιχειρήσεις σκούπας σε καθημερινό επίπεδο, βασανισμοί και δολοφονίες στα αστυνομικά τμήματα, εμβολισμοί σκαφών στο Αιγαίο σε συνδυασμό με την ενδυνάμωση της φύλαξης των συνόρων με τον Frontex και τη δημιουργία στρατοπέδων συγκέντρωσης ως φυλακές, αποθήκες και τόπους βασανισμών. Συγκεκριμένα, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, τόσο στην Ελλάδα όσο και στις υπόλοιπες χώρες του Δυτικού Κόσμου, αποτελούν τον τελευταίο σταθμό σε μια διαδρομή θανάτου που ξεκινάει από το ρήμαγμα των λεγόμενων «χωρών του τρίτου κόσμου», περνάει από ναρκοπέδια και σφαίρες συνοριοφυλάκων, δοκιμάζεται από επιθέσεις από φασίστες, εξευτελιστικούς ελέγχους, βασανισμούς σε τμήματα και ξυλοδαρμούς από μπάτσους. Πρόκειται για την εγχώρια όψη του ίδιου πολέμου που έχουν κηρύξει οι «πολιτισμένοι» λαοί της Δύσης ενάντια στους «βάρβαρους» λαούς της Μέσης. Ανατολής, της Ασίας, της Αφρικής και των χωρών του πρώην ανατολικού μπλοκ· του ίδιου πολέμου που αναγκάζει τους συγκεκριμένους πληθυσμούς να ξεριζωθούν από τα μέρη που μεγάλωσαν για να επιβιώσουν, να γλιτώσουν από το θάνατο, την εξαθλίωση, τη μιζέρια, από την απαξιωμένη τους ζωή.

Τα τελευταία χρόνια, λειτουργεί στην Π. Ράλλη το τμήμα Μεταγωγών, ένας χώρος από αυτούς που η θεσμισμένη εξουσία και οι φορείς της αρέσκονται στο να ονομάζουν «σύγχρονα κέντρα υποδοχής μεταναστών».

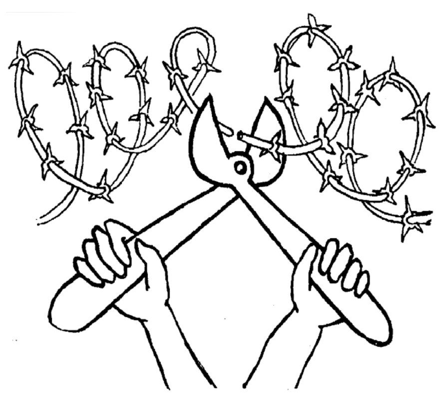
“ΕΙΔΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ”

ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ

Φυλάκιο Έβρου
Σουφλί Έβρου
Πέπλος Έβρου
Ισαάκι Έβρου
Βέννα Ροδόπης
Βρυσικά Ορεστιάδας(φυλάκιο)
Κοκκινοπθλός Λαρίσης
Αλιβέρι Έυβοιας
Μαντούδι Εύβοιας
Χαλκίδα(προσωρινές εγκαταστάσεις)
Κάρυστο
Παγανή Μυτιλήνης (πλέον άτυπα)
Βροντάδο και Μυρσινίδι Χίου
Σάμος
Κως
Κρήτη (Παλαιόχωρα-Ηράκλειο)
Σύρο
Καστοριά
Ρόδο
Το Μεταγωγών Πέτρου Ράλλη Αθήνα

Στην πραγματικότητα πρόκειται για το μεγαλύτερο στρατόπεδο συγκέντρωσης μεταναστών/στριών και προσφύγων στην Αττική, από τότε που υποτίθεται ότι έκλεισαν τα στρατόπεδα στην Αμυγδαλέζα και το Ελληνικό. Το σύγχρονο αυτό κάτεργο της Δημοκρατίας «φιλοξενεί» στα κελιά του περισσότερους από 300 μετανάστες στοιβαγμένους κάτω από άθλιες συνθήκες, οι περισσότεροι από τους οποίους περιμένουν να απελαθούν, ενώ βάσει των επίσημων στοιχείων η χωρητικότητά του δεν ξεπερνά τα 380 άτομα..

*Το καλοκαίρι του 2009 ο αριθμός των μεταναστών ξεπέρασε το όριο, με αποτέλεσμα να κοιμηθούν στην ταράτσα της φυλακής 16 άτομα..

Η επιθετικότητα της Εξουσίας εξαντλεί τα όριά της χτίζοντας κολαστήρια και κραυγάζοντας: σημασία δεν έχει αν τελικά βγήκες ζωντανός από όλα τα στάδια του πολέμου που κήρυξαν εναντίον σου, σημασία δεν έχει τελικά αν ζεις ή αν πέθανες, σημασία έχει ότι πλέον είσαι

ΑΟΡΑΤΟΣ

...το στρατόπεδο συγκέντρωσης μεταναστών στη Πέτρου Ράλλη

[Στις 5/12 ,εν μέσω τρομοτριημέρου στην Αθήνα, το Υπ. κρατικής τρομοκρατίας αποφασίζει να εισβάλλει στο αναρχικό στέκι Ρεσάλτο στο Κερατσίνι. Σε ένδειξη αλληλεγγύης μπαίνουμε στο δημαρχείο Κερατσινίου για να αποτελέσει και εστία αντιπληροφόρησης. Για να προλάβουν το βραδινό δελτίο ειδήσεων μας συλλαμβάνουνε και για την κράτησή μας οδηγούμαστε στο κολαστήριο της Πέτρου Ράλλη, στο Αλλοδαπών.Το δεύτερο βράδυ μας χωρίζουν σε αγόρια –κορίτσια και μας βάζουνε στα κελιά. Εμάς στο δεύτερο όροφο. Παρόλο που οι μετανάστριες χωρίς χαρτιά μας λένε ότι για χάρη μας καθαρίστηκε όλη η πτέρυγα και έτρεχαν όλοι πανικόβλητοι (βλέπετε για τους έχοντες χαρτιά και ελληνική υπηκοότητα όλα αλλάζουν) η μπόχα που αναδυόταν από τα έγκατα της ψυχής των δεσμοφυλάκων και των ποτισμένων με βρωμιά και δυσωδία κτιρίων θύμιζε δημόσια ουρητήρια. Απ'έξω μυρωδιά απ'τα μπισκότα Παπαδοπούλου και δίπλα ένα 'μοντέρνο' κτίριο που δεν μαρτυρά ότι μέσα κρύβει νεκροταφείο ανθρώπων και ονείρων. Τα είχαμε ακούσει, τα είδαμε και τα επιβεβαιώνουμε.]

Το σκηνικό ίδιο φυλακής υψίστης ασφαλείας μόνο που εδώ κανείς δεν έχε διαπράξει κάποιο «έγκλημα». Οι κάμερες που υπάρχουν παντού στα κελιά εκτός από τις τουαλέτες είναι ένα χαρακτηριστικό της καταπάτησης της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Οι κρατούμενοι-ες είναι 24ώρες υπό παρακολούθηση ,δεν υπάρχει ούτε ένα λεπτό ιδιωτικής στιγμής και δεν ισχύει κανένα απόρρητο προσωπικού δεδομένου. Ακόμα και οι πόρτες των κελιών είναι κάγκελα από πάνω μέχρι κάτω και για να μπορέσουν κάπως να φτιάξουν ένα προσωπικό χώρο έχουν κρεμάσει σεντόνια. «Δεν αντέχω να με βλέπει συνέχεια ο καθένας που περνάει από τον διάδρομο» μας εξομολογείται μία μετανάστρια. Οι τσιμεντένιες πτέρυγες έχουν ηλεκτρικές καγκελόπορτες τελευταίας τεχνολογίας, παράθυρα-μερικά χωρίς τζάμι- με θέα ..τα υπόλοιπα κελιά και σε ύψος που να μην μπορείς να φτάσεις να δεις έστω τι συμβαίνει έξω. Τα κελιά είναι εφοδιασμένα με 'μεταμοντέρνα' τσιμεντένια κρεβάτια (κάτι τετράγωνα σαν παγκάκια)και αφρολέξ με άποψη: φαγωμένα . Μια κουβέρτα 'μαλακή' σαν σμυριδόπανο αποκλειστική χορηγία του ελληνικού στρατού και μαξιλάρι δεν υπάρχει ούτε για δείγμα

Οι συνθήκες υγιεινής ανύπαρκτες , σαφής πρόθεση για την αποσύνθεση σωμάτων και την εξόντωση οποιουδήποτε χαρακτηριστικού σου θυμίζει ότι είσαι άνθρωπος .Οι μεσαιωνικού τύπου τουαλέτες φιλοξενούν πολύ συχνά χαριτωμένα έντομα όπως τις κατσαρίδες, είναι μόνο τέσσερις και πανβρώμικες. Αλλωστε το δόγμα στο κολαστήριο της Π.Ρ. είναι ότι η καθαριότητα είναι μια πλάνη...Σαπούνια, σαμπουάν, οδοντόκρεμες, χαρτί υγείας και σερβιέτες θεωρούνται "μικροαστικά κατάλοιπα" και επομένως είναι περιττό να βρίσκονται στο χώρο. Αντί για καθρέφτη ένα πλαστικό που σαν αλουμινόχαρτο αντανακλά αλλοιωμένα και μισά τα πρόσωπα εκείνων των ανθρώπων που ζουν για πλέον 6 μήνες-σύμφωνα με το καινούργιο νομοσχέδιο-ξεχασμένους εκεί μέσα ακόμα και από τους εαυτούς τους. Ολα πρέπει να τείνουν στο να ξεχάσεις την ύπαρξή σου.

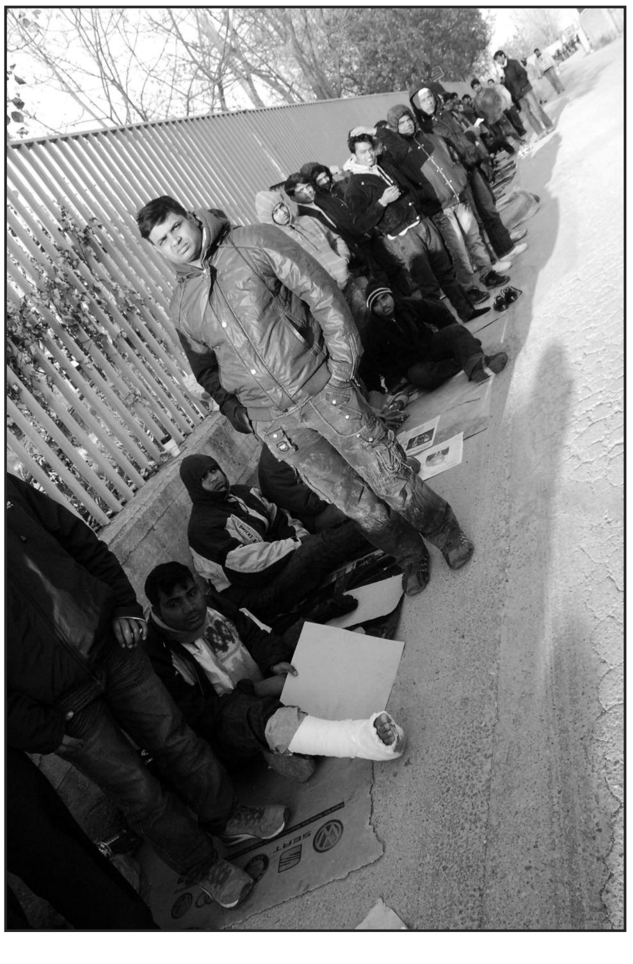
Το φαγητό μεταφέρεται καθημερινά από τη ΓΑΔΑ και φυσικά δεν περιέχει γάλα γιατί κατά την μεταφορά είναι επίφοβο να υποστεί αλλοιώσεις. Μοιράζεται σε όλους ένας καφές (στιγμιαίος), ένας στίλ αμίτα χυμός και ένα κρουασάν σοκολάτα. Τα ίδια ακριβώς και τα ανήλικα παιδιά(από 12 μηνών μωρό σε 10 χρονών αγοράκι)

Οι νεκροί της πέτρου ράλλη

Μέχρι το 2009, κάθε σάββατο που άνοιγε η υπηρεσία για τα χαρτιά έρχονταν εκατοντάδες μετανάστες-τριες απ'όλη την Ελλάδα για να κάνουν τις αιτήσεις για το άσυλο. Στην οδό Σαλαμινίας, παράλληλη στην Πέτρου Ράλλη, στηνόταν από τη παρασκευή και για όλο το βράδυ μια τεράστια ουρά . Βρέξει- χιονίσει,οι μετανάστες ανάβαν φωτιές για να ζεσταθούν , κουβαλάγανε νερό και απλώνανε χαρτόνια για να κάθονται .

Σ' αυτές τις συνθήκες ήρθε να προστεθεί και το κυνήγι των μπατσονταήδων για να απωθούν το κόσμο από την είσοδο. Πέρα από τους τραυματισμούς, απ' το τρέξιμο 3 άτομα πέσανε σ'ένα απροστάτευτο ρέμμα 5 σχεδόν μέτρων επί της Σαλαμινίας . Τέλη οκτώβρη του 2008 ανασύρονται νεκροί ο Μοντασέρ Μοχάμεντ Ασράφ και μετά από δύο βδομάδες ο Μαζίρ. Ηταν και οι δύο 24 χρονών και από το Πακιστάν. Στις αρχές του 2009 προστίθεται στο κατάλογο των νεκρών υπό ίδιες συνθήκες και ο Χουσείν Τσαχιντούρ Τσαχαγκίρ από το Μπαγλαντές.

Από τότε και μετά από παρεμβάσεις αλληλέγγυων που γίνανε στο σημείο με μπλοκάρισμα της Πέτρου Ράλλη για κάμποσες ώρες, πορεία προς το Θησείο, μοίρασμα κειμένων κτλ οι αρχές αποφασίσανε να αλλάξουν την ουρά οδηγώντας την προς τη μεριά του Κηφισσού, σπάζοντάς την σε πολλά κομμάτια τα οποία περιφορυρούνται από ένστολους .

ανεξαρτήτου ηλικίας και προσωπικής ανάγκης. Στο μεσημεριανό πετύχαμε φασολάδα, ελιές, μια φρατζόλα ψωμί για όλες τις κρατούμενες κάθε κελιού και πορτοκάλια 'Αρτας' κατά προτίμηση. Τα σερβίρουν οι κρατούμενες σε πλαστικά κεσεδάκια. Τραπεζαρία ή ειδικός χώρος σίτισης δεν υπάρχει και το ψωμί το ακουμπάνε πάνω στις άθλιες και βρώμικες κουβέρτες του κρεβατιού. Οι ειδικές ανάγκες δεν λαμβάνονται υπόψιν αφού παθήσεις όπως ο διαβήτης, εντερικές δυσλειτουργίες, καρδιοπάθειες κ.α. δεν τυγχάνουν καμιάς ειδικής διατροφικής μεταχείρισης. Ακούσαμε τις κρατούμενες να διαμαρτύρονται για φαγούρες σ΄ αυτές και στα παιδιά τους. Είναι γνωστά τα συχνά κρούσματα δερματολογικών προβλημάτων, όπως μυκητιάσεις, ψώρα, αλλεργίες και διάφορες άλλες δερματίτιδες που οφείλονται κυρίως στη κακή υγιεινή των στρωμάτων και τις άθλιες συνθήκες υγιεινής στα κελιά και κυρίως στις τουαλέτες. Ακόμα και με τα δόντια τους έχουν σοβαρά προβλήματα αφού δεν τους δίνουν αρκετά εμφιαλωμένα και αναγκάζονται να πίνουν νερό από τις τουαλέτες .

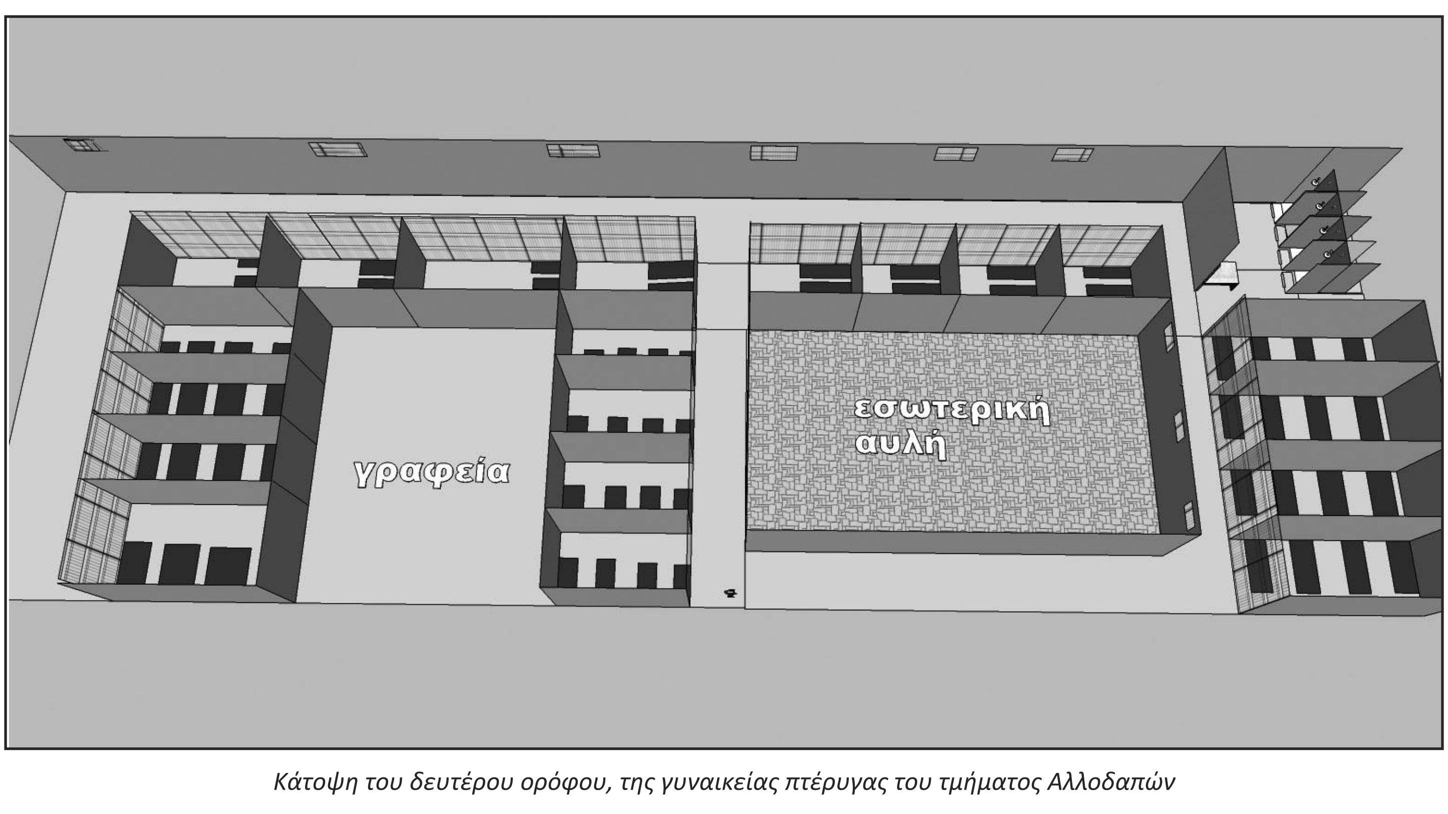
Οι ίδιες έκαναν λόγο και για την επιθετική συμπεριφορά των ανήλικων παιδιών. Και τι πιο λογικό για ένα παιδί που μεγαλώνει στη φυλακή να αναπτύξει "αντικοινωνική" και επιθετική συμπεριφορά και πως να μην εχθρεύεται το κόσμο γύρω του αφού τον έζησε μέσα απ'την κόλαση. Στιγματίστηκε για πάντα και μην τολμήσουμε να του ζητήσουμε το λόγο όταν στην εφηβεία αρπάξει τις πέτρες. Σίγουρα πάντως οι φυλακές στη Π.Ρ. ενδείκνυνται για κρίσεις πανικού και ψυχοσωματικά νοσήματα.

Ο άνθρωπος είναι φύση και σαν τέτοιος δεν μπορεί να επιβιώσει μέσα στο τσιμέντο.

Κάποιες κρατούμενες προσπαθώντας να οικειοποιηθούν τα κελιά τους έχουν φροντίσει να παρέμβουν εικαστικά σε αυτά. Σε ένα κελί μια ρωσίδα κρατούμενη έχει ζωγραφίσει τους τοίχους με γιγάντια καρτούνς. Με πονάει η ψυχή μου… της λείπει το μωρό της. Εχει μετατρέψει το κελί σε παιδικό δωμάτιο. Αγάπες σκαλισμένες μέσα σε καρδιές και γύρω από τα κρεβάτια στο ύψος του κεφαλιού σκαλισμένες γραμμές και σβησμένες μέρες και μήνες. Χαραγμένα ποιήματα, υποσχέσεις, απομνημονεύματα, ονόματα. Σε άλλα κελιά οι κρατούμενες έχουν μετατρέψει το κελί σε εικονοστάσι. Εχουν κρεμάσει παντού εικόνες αγίων ικανές να κρατήσουν ζωντανές τις ελπίδες και τα όνειρα τους. Πάνω από το κεφάλι τους φαντάζουν μεγαλειωδώς η Ατζελίνα Τζολή και η Ελένη Μενεγάκη, δίπλα από ετικέτες από σαμπουάν, οτιδήποτε μπορεί να γεμίσει τους άδειους τοίχους.

Η επικοινωνία με τον έξω κόσμο είναι δύσκολη αφού μόνο όποιος έχει λεφτά μπορεί να αγοράσει τηλεκάρτα και μπορεί να τηλεφωνήσει. Ακόμα και η επικοινωνία μεταξύ των κρατουμένων είναι δύσκολη αφού πολλές από αυτές δεν μιλάνε ούτε καταλαβαίνουν ελληνικά. Διερμηνείς δεν υπάρχουν ούτε για δείγμα και η συνεννόηση γίνεται με τα μάτια και με χειρονομίες προσπαθώντας να ανταλλάξουν πληροφορίες καθημερινής επιβίωσης. Εννοείται πως έτσι στερούνται και το δικαίωμα να διεκδικήσουν και τα δικαιώματα τους ή να αντλήσουν πληροφορίες σχετικά με την κράτηση τους και την ημερομηνία του τέλους της παραμονής τους εκεί. Παντελής απομόνωση και μοναξιά.

Η επαφή με τον αέρα, την βροχή , τον ήλιο είναι απλά μηδαμινή. Μπορείς μόνο να τα βλέπεις αφού ο προαυλισμός είναι ανύπαρκτος. Μπορούν μόνο να κινούνται στο διάδρομο (1 μέτρο πλάτος και 20 μέτρα μήκος) που εφάπτεται κατά μήκος των κελιών. Η στέρηση χώρου για να κάθονται, εν είδη εντευκτηρίου ή και χώρο άθλησης, έχει ως συνέπεια να μπορούν μόνο ή να περπατάνε ή να ξαπλώνουν, δηλαδή να σέρνουν το ταλαιπωρημένο σώμα τους.Μέσα σε όλο αυτό το ντεκόρ τα μικρά παιδάκια που συναντήσαμε πηγαινοφέρναν την κούκλα τους , σκαρφαλώνανε στις καγκελόπορτες των κελιών και άλλα περπατάγανε ξυπόλυτα ανάμεσα σε λήμματα και στα αγνώστου προελεύσεως υγρά. Τα κορδόνια τους τα είχαν πάρει με αποτέλεσμα να μην μπορούν καν να τρέξουν. Κάποια μεγαλύτερα παιδιά είχαν καταλάβει τι συμβαίνει και είχε χαθεί κάθε σπίθα ζωής στο βλέμμα τους. Ποιος μπορεί να τους εξηγήσει πώς από τη μία γυρνούσαν από το σχολείο με την μητέρα τους και ξαφνικά βρέθηκαν ανάμεσα σε τοίχους φυλακής.

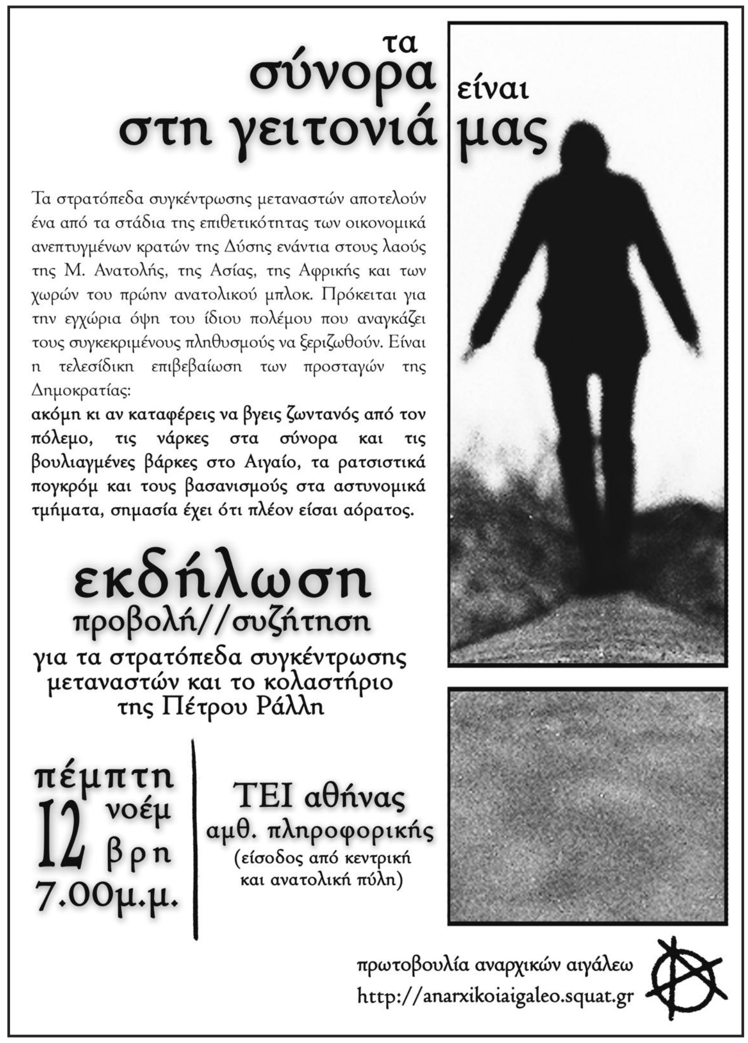
Κάτοψη του δευτέρου ορόφου, της γυναικείας πτέρυγας του τμήματος Αλλοδαπών

Φυσικά περιγράφουμε μόνο όσα είδαμε τις λίγες μέρες που περάσαμε εκεί. Σίγουρα τα πράγματα είναι πολύ χειρότερα απ΄ό,τι εμείς ζήσαμε και οι μετανάστριες εκεί το ζουν αυτό για μήνες. Η Πέτρου Ράλλη είναι στρατόπεδο συγκέντρωσης όσων «περισσεύουν», όσων «δεν θα έπρεπε να υπάρχουν». Ενας τόπος εξορίας μέσα στην πόλη. Περάσαμε όμως από τις πόρτες του και όσα είδαμε έχουν αποτυπωθεί στο μυαλό μας.. Αυτά δεν διαγράφονται όσους τόνους προπαγάνδας κι αν ρίξουν, όσες «ανθρωπιστικές» αποστολές κι αν κάνουν οι κυρίαρχοι.

Σε αντίθεση με τα άλλα στρατόπεδα συγκέντρωσης που στήνονται πρόχειρα στην ελληνική επικράτεια ,η Πέτρου Ράλλη φτιάχτηκε για να μείνει. Δεν είναι Παγανή, ούτε είναι Χίος, ούτε Αλεξανδρούπολη. Δεν αναστέλλει τη λειτουργία της χάριν επικοινωνιακών παιχνιδιών της εκάστοτε πολιτικής διαχείρισης. Δεν είναι ούτε κατά τη σικ ρητορική της δημοκρατίας "χώρος προσωρινής κράτησης μεταναστών ",ούτε διοικητική υπηρεσία.

Είναι οικοδόμημα μιας δημοκρατίας που μπορεί να φυλακίζει μετανάστες απενοχοποιημένα. Είναι ο μεγαλύτερος χώρος κράτησης μεταναστών. Είναι μια φυλακή..η παρουσία μας εκεί το απέδειξε με το πιο ξεκάθαρο τρόπο. Αναρχικοί/ες και μετανάστες/ριες φυλακισμένοι στα ίδια ντουβάρια.

Και όσο κι αν ο ανθρωπιστικός θίασος των Μ.Κ.Ο ,των αριστερών της τετραετίας, και των επιστημονικών συμβούλων επιλέγει να στρουνθοκαμηλίζει απέναντι στη βαρβαρότητα, εμείς θα αγωνιζόμαστε μέχρι να κλείσει για πάντα το κάτεργο της ελληνικής δημοκρατίας...

αφίσα- κάλεσμα της πρωτοβουλίας σε προβολή/ συζήτηση σχετικά με τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών και το κολαστήριο της Πέτρου Ράλλη

Οι μετανάστες/ στριες κρατούμενοι εκεί μέσα δεν είναι μόνοι/ ες τους!

για την εγκληματοποίηση της αναρχικής αντίληψης

«Οι ποινικές πρακτικές, πέραν του να αποτελούν μια διαδικασία επιβολής ελέγχου, ταυτόχρονα και κυρίως αποτελούν και έναν πολιτισμικό παράγοντα: ο λόγος και οι θεσμοί τους έχουν ενεργητικό ρόλο στην παραγωγή νοημάτων, ορισμών και κατηγοριοποιήσεων μέσα στην κοινωνία, τα δε νοηματοδοτικά τους αποτελέσματα υπερβαίνουν τις κατηγορίες έγκλημα και ποινή και περιλαμβάνουν ευρύτερα και θεμελιώδη κοινωνικά νοήματα, όπως η εξουσία, η νομιμότητα, η κανονικότητα και η ηθική»
David Garland, *η κοινωνία του ελέγχου: έγκλημα και τάξη στην σύγχρονη κοινωνία*, 2001

Εχουμε δύο δεδομένα σε σχέση με την σοσιαλδημοκρατία. Πρώτον, στη σφαίρα της πολιτικής, όπως και σε κείνη των επαγγελματικών σχέσεων, η σοσιαλδημοκρατία συνυπολογίζει τις διενέξεις και επιχειρεί να τις χειριστεί, όχι τόσο για να τις εξαλείψει, όσο για να τις οδηγήσει σε διευθετήσεις ανάμεσα στα διάφορα μέρη. Ο χειρισμός μιας διένεξης συνεπάγεται ταυτόχρονα και τη διατήρηση της, διότι στο βάθος αυτή παραμένει απερίσταλτη, ενώ παράλληλα αποφεύγεται η μετατροπή της σε ανοιχτή και βίαιη αντιπαράθεση (Bernounioux – Manin, 1979). Και δεύτερον, η σοσιαλδημοκρατία ανανεώνει τη βασική πρόκληση του φιλελευθερισμού που είναι και βάση της ανάπτυξης της δημοκρατικής λογικής. Αλλά μ' αυτή, επίσης, την έννοια δεν αποφεύγει την παράλληλη κίνηση της άλλης εκείνης φυσικής που οδηγεί στην ενίσχυση του Κράτους (Σατελέ-Κουσνέρ, 1981)

Αν αυτά εντοπίζονταν μέχρι τη δεκαετία του 1980 ως δομικές κατευθύνσεις της σοσιαλδημοκρατίας, σήμερα οι κατευθύνσεις αυτές μπορεί να έχουν τον σταθερό τους προσανατολισμό αλλά έχουν αλλάξει τα ποιοτικά τους χαρακτηριστικά με δεδομένη και την εξαχρείωση της προνοιακής τους προϋπόθεσης. Τον Οκτώβρη του 1997, ο σοσιαλιστής υπουργός τότε εσωτερικών Ζαν Πιέρ Σεβενεμάν ανακήρυξε «την ασφάλεια ως θεμελιώδες ανθρώπινο δικαίωμα, αξία της δημοκρατίας που οικοδομήθηκε από την Γαλλική Επανάσταση. Από τούδε και στο εξής η κυβέρνηση της Αριστεράς θέτει σε ισότιμη μοίρα τις δύο βασικές προτεραιότητές της: την αντιμετώπιση της ανεργίας και την πάλη κατά της εγκληματικότητας». Οσο για τον σοσιαλιστή πρωθυπουργό Ζοσπέν κήρυξε το διαζύγιο με τις «κοινωνικές δικαιολογίες που καλλιεργούν την ανεκτικότητα απέναντι στην εγκληματικότητα. Η ασφάλεια είναι αξία της Αριστεράς». Μπορεί στη συνέχεια να ισοπεδώθηκαν οι σοσιαλδημοκράτες στο εκλογικό προσκήνιο αλλά ο Σαρκοζί ήταν αυτός που καταξίωσε την ασφάλεια ως αξία δεξιάς κι αριστεράς…

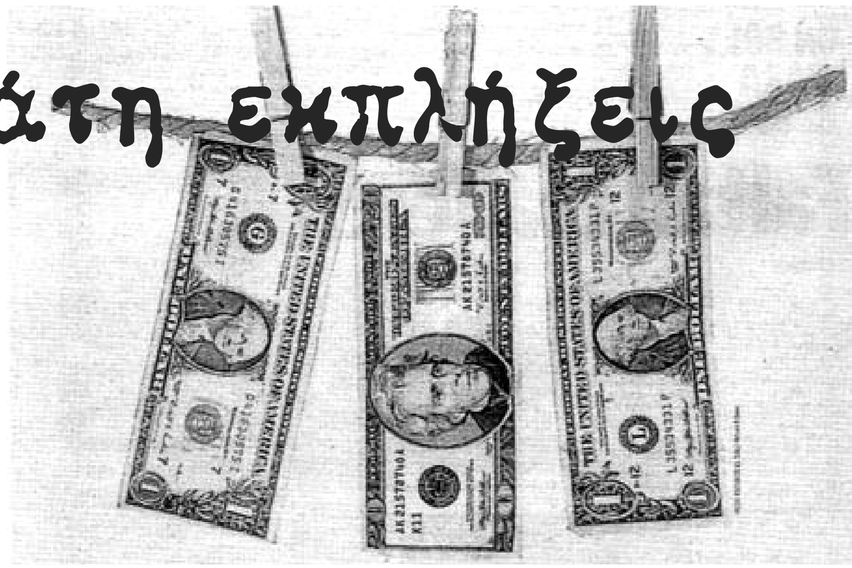
Το πανδημοκρατικό, λοιπόν, δόγμα της ασφάλειας ενισχύεται μετά το 2001, μαζί με την επιμελημένη διάχυση του κοινωνικού φόβου ως απαραίτητης προϋπόθεσης για την εφαρμογή των ελαυνουσών συνεπειών πάνω στις ατομικές και κοινωνικές ελευθερίες. Η ελληνική σοσιαλδημοκρατία διατηρεί τις βασικές κατευθύνσεις της αποφυγής των ανοιχτών και βίαιων αντιπαραθέσεων με ταυτόχρονη ενίσχυση του Κράτους, μεταβολισμένες, ωστόσο, από την διαστολή της έννοιας της εγκληματικότητας που περιλαμβάνει πλέον οποιαδήποτε φυσική συνιστώσα ή πολιτική αντίληψη απειλεί τις κατευθύνσεις αυτές. Ο Ελ. Βενιζέλος του Μεσοπολέμου είχε συγκροτήσει στην ίδια ακριβώς λογική το νόμο του ιδιώνυμου, όπου διώκονταν οι «ανατρεπτικές ιδέες» στο όνομα της «πολιτικής σταθερότητας». Το ιδιώνυμο, λοιπόν, επανέρχεται στις μέρες μας στην ίδια ακριβώς βάση. Μετά την, με όποιον τρόπο, διευθέτηση του μεταναστευτικού ζητήματος και με δεδομένο τον αμείλικτο κυριαρχικό ιδεολογικό πόλεμο που ασκείται εδώ και μήνες στον αναρχικό/αντιεξουσιαστικό χώρο, έχει εντοπιστεί και στοχευτεί με σαφήνεια ο εσωτερικός εχθρός. Οι κοινωνικές δυνατότητες που έγιναν πραγματικότητες τον Δεκέμβρη του 2008 αντιμετωπίζονται από την σοσιαλδημοκρατική διαχείριση ακριβώς στις εστίες εκείνες που επεξεργάζονται τις καταδηλωμένες ανατρεπτικές αυτές πραγματικότητες ως πολιτικές προταγματικές. Ετσι, η διαστολή της έννοιας της εγκληματικότητας για να συμπεριλάβει τα εναντιωματικά εγχειρήματα δεν γίνεται μόνο μέσα στο νομικό πλαίσιο αλλά σε ολόκληρο το πολιτισμικό φάσμα.

Μια περίφρακτη κατασταλτική μηχανή, που περιλαμβάνει νομικά, ιδεολογικά και ηθικά εξαρτήματα, εστιάζει την ισχύ της πάνω στις εστίες που έχουν περιγραφεί ως άνομες, «φασιστικές» και «άνανδρες» εστίες εκπομπής κοινωνικού φόβου για να επιτύχει την φυσική τους εξόντωση. Σενάρια που εξαφανίζουν τις κοινωνικές αναφορές μιας ιστορικής πια πολιτικής αντίληψης, διαθλούν τους κώδικες κοινωνικής απεύθυνσης, στρεβλώνουν τα πολιτικά νοήματα, ποινικοποιούν κοινωνικές σχέσεις στην κατεύθυνση δημιουργίας ενός περίκλειστου πεδίου, απομονωμένου στο περιθώριο των κοινωνικών προσλήψεων.

Εχουν ήδη γίνει συλλήψεις συντρόφων και συντροφισσών χωρίς καμία τεκμηρίωση των κατηγοριών με σκοπό τη δημιουργία ενός καθεστώτος πολύπλευρης ομηρείας. Εχουν εκδηλωθεί σενάρια που εμπλέκουν άσχετα μεταξύ τους άτομα επιχειρώντας να νομιμοποιήσουν την ανεπίστρεπτη ποινική τους καταστολή. Εχουν ήδη γίνει επιθέσεις σε ανοιχτούς κοινωνικούς χώρους αντίστασης με χαρακτηριστικά που παραπέμπουν σε «αντι»τρομοκρατική φαινομενολογία. Εχει γίνει επίθεση σε διαδήλωση με εκατοντάδες προσαγωγές και δεκάδες συλλήψεις με διάτρητη επιχειρηματολογία αλλά σαφή προσανατολισμό και στόχευση.

Οι κατευθύνσεις για την ρηγμάτωση της κυριαρχικής επιθετικότητας δεν περιορίζονται στην αυτονόητη και αδιαπραγμάτευτη αλληλεγγύη προς όλους όσοι διώκονται. Χρειάζεται αποκωδικοποίηση του ιδεολογικού πολέμου, αποδόμηση της κυριαρχικής επιχειρηματολογίας, εντατική και εκτατική αντιπληροφόρηση, ενίσχυση των κοινωνικών αναφορών και αμείλικτη επιθετικότητα στα σημεία ρηγμάτωσης.

μια κρίση γεμάτη εκπλήξεις

Η κρίση, για την "αποφυγή" της οποίας ο τότε πρωθυπουργός Καραμανλής από το 2008 είχε πασάρει στις ελληνικές τράπεζες 27 δις ευρώ καθησυχάζοντας μάλιστα τους αφελείς υπηκόους, έφτασε. Ηταν η τελευταία μεγάλη λεηλασία πριν την αποκάλυψη του μεγέθους της «πτώχευσης» του ελληνικού καπιταλισμού. Σε αυτό το πλαίσιο του καπιταλισμού, η ελλάδα σήμερα δεν «παράγει» τίποτε και την ίδια ώρα μισθοί και συντάξεις πληρώνονται με δάνειο 150 εκατομμύρια ευρώ την ημέρα. Δάνειο που φυσικά θα ξεπληρώσουν οι ίδιοι οι μισθωτοί και συνταξιούχοι.

Τι συμβαίνει, λοιπόν; Παρ' ότι το μέγεθος του εξωτερικού χρέους είναι πολύ μεγαλύτερο από το άθροισμα των χρεών Αργεντινής και Ρωσίας που ως γνωστόν πτώχευσαν κι ακόμη ανανήπτουν, παρ' ότι το έλλειμμα ισοζυγίου εισαγωγών-εξαγωγών είναι συντριπτικά δυσμενές, παρ' ότι ο συνδυασμός αυτών των δύο μεγεθών θεωρείται θανάσιμος για τα δημοσιονομικά μεγέθη, δεν δηλώνεται «πτώχευση». Η θεσμική διαπλοκή στο πλαίσιο του υπερεθνικού οργανισμού της ΕΕ δεν επιτρέπει «πτωχεύσεις». Από τη μια, έρχονται «αξιωματούχοι» του διευθυντηρίου προς επιτήρηση των αποφασισμένων ντιρεκτίβων κι απ' την άλλη η γερμανική κεντρική τράπεζα αγοράζει ελληνικά κρατικά ομόλογα με επιτόκια μεγέθους εξόφθαλμης λεηλασίας.

Ο καπιταλισμός, ως σύστημα συσσώρευσης κεφαλαίων, συνηθίζει να εκκαθαρίζει τα μη ανταγωνιστικά κεφάλαια με διάφορους ρυθμούς ανά περίοδο, με έμφαση στις περιόδους κρίσης. Σε αυτές τις περιόδους δημόσια και ιδιωτικά μεγέθη σαρώνονται για να αποτιναχθεί ό,τι θεωρείται βαρίδι στην συσσωρευτική επιθετικότητα. Στις μέρες μας, με προμετωπίδα την «αποκάθαρση» των δημοσιονομικών μεγεθών, το μπλοκάρισμα της διαφθοράς και την πάταξη της παραοικονομίας, επιχειρείται άλωση όλων των «οπισθοδρομικών κοινωνικών κεκτημένων», επαναπροσδιορισμός στην κατεύθυνση της επιβάρυνσης όλων των σταθερών με τις οποίες οι υπήκοοι προσλαμβάνουν το εκμεταλλευτικό και καταπιεστικό σύστημα. Η «κρίση» κοινωνικοποιείται από αυτούς που την έχουν προκαλέσει. Αρχής γενομένης της φούσκας των στεγαστικών δανείων και της απάτης των χρηματοπιστωτικών οργανισμών σε διεθνές επίπεδο το 2008, μέχρι και τη δομική αθλιότητα του ελληνικού καπιταλισμού από καταβολής του, επέλαση της «κρίσης» σημαίνει και αυτή τη φορά επιθετική μετάθεση των συνεπειών της κρίσης σε αυτούς που δεν τις προκάλεσαν. Και φυσικά, η επιθετικότητα ασκείται από αυτούς τους ίδιους που τις προκάλεσαν.

Τα χειρότερα δεν έρχονται μόνο για μας αλλά και γι' αυτούς , καθώς η λεηλασία συνεχίζεται και οι διεθνείς «επιτηρητές» του ελληνικού καπιταλισμού δεν είναι μαθημένοι στην ποιότητα της ισορροπίας δυνάμεων στο γηγενή κοινωνικό σχηματισμό ούτε κατανοούν την δυναμική των κοινωνικών αντιστάσεων.

Οσο περισσότερο τις απαξιώσουν, τόσο περισσότερο θα εκπλαγούν.

res alto
υπόθεση του αναρχικού Ρεσάλτο

Η εισβολή της αστυνομίας το Σάββατο 5 Δεκέμβρη 2009 στο αναρχικό Ρεσάλτο, χώρο αλληλεγγύης και ρήξης στο Κερατσίνι, θεωρείται ότι έχει παράξει αμφιλεγόμενα αποτελέσματα. Αναπαράγοντας την «αντι»τρομοκρατική φαινομενολογία, 30 περίπου πάνοπλοι αστυνομικοί με κουκούλες και αλεξίσφαιρα γιλέκα, συνεπικουρούμενοι από διμοιρίες των ΜΑΤ εισέβαλαν –αρκούντως πριν το δελτίο των 8- στον ανοιχτό κοινωνικό χώρο συλλαμβάνοντας 22 άτομα. Τα ευρήματα δεν ήταν εκείνα που επιθυμούσε το σενάριο περί «γιάφκας» αλλά την εποχή που δρομολογείται το «ιδιώνυμο» αρκούν οι προθέσεις και οι εικασίες. Τα άδεια μπουκάλια μπύρας και τα οικοδομικά εργαλεία γίνονται πειστήρια ανάλογα με τον κάτοχό τους, εικάζονται διαφορετικές χρήσεις αν ανήκουν σε έναν οικογενειάρχη της ΝΔ, έναν οικοδόμο του ΚΚΕ, έναν συνασπισμένο διανοούμενο ή έναν αναρχικό. Μπορεί να πρόκειται για καινοφανή νομολογία αλλά η μέθοδος του Γκαίμπελς «λέγε, λέγε, στο τέλος κάτι μένει» σε μια εποχή φόβου κάνει μια χαρά τη δουλειά της. Ετσι, σύμφωνα με την σοσιαλδημοκρατική μπαγαποντιά, αφού έχει επιχειρηθεί με τόνους προπαγάνδας να αντιστραφεί ένα κλίμα όπου η κοινωνία σώνει και ντε δεν θα πρέπει να φοβάται τους ένστολους κορκονείς αλλά τα «επεισόδια», επιχειρείται να μετατρέψει έναν ανοιχτό κοινωνικό χώρο σε γιάφκα. Με κάθε τρόπο θα πρέπει να επιβεβαιωθεί η στρατιωτικοποίηση των ημερών αλλά και να εισπραχτεί η όποια υπεραξία από το κλίμα της -επιφυλακτικής έστω αλλά υπαρκτής- κοινωνικής αποδοχής. Η καταστροφή των αυτοκινήτων της ασφάλειας έξω από το Ρεσάλτο από αλληλέγγυους/ες λίγη ώρα μετά την εισβολή και η καταστολή των 42 καταληψιών του δημαρχείου Κερατσινίου ήταν φυσικά παρεπόμενα της κοινωνικής διαλεκτικής των ημερών.

Τα αποτελέσματα, ωστόσο, δεν είναι τόσο αμφίσημα όσο εμφανίζονται. Ελέγχονται από μια ισχυρή αντικειμενικότητα. Οσον αφορά εκείνους που παρακολούθησαν τα γεγονότα από την τηλεόραση σχεδόν σε απευθείας σύνδεση, προφανώς μοιράζονται σε αυτούς που αναγνώρισαν το μέγεθος της αυθαιρεσίας στην αναντιστοιχία κατηγοριών, συκοφαντιών και πειστηρίων και σε αυτούς που αρκέστηκαν στις εικασίες, στην κυριαρχική ρητορεία, στους παρακρουστικούς λίβελλους του υπουργού προστασίας. Οσον αφορά το Κερατσίνι, σε αυτούς δηλαδή που έχουν το Ρεσάλτο στη σφαίρα της εμπειρίας τους, αν μη τι άλλο, δεν πέρασε επ' ουδενί η ρητορική περί γιάφκας. Πορεία 1000 ατόμων για πρώτη φορά στην ιστορία της περιοχής, κοινωνική αποδοχή, γενικευμένη συμμετοχή στις εκδηλώσεις αλληλεγγύης. Στη συνέχεια, οι βαριές κατηγορίες αποσύρθηκαν, η οικονομική καταστολή των δυσθεώρητων εγγυήσεων αποκρούστηκε μέσα σε ένα κλίμα γενικευμένης κοινωνικής συμπαράστασης και αλληλεγγύης.

Ο κοινωνικός «ισολογισμός» του κατασταλτικού εγχειρήματος είναι αρνητικός.

παρακρατικές επιθέσεις σε αγωνιστές και αυτοοργανωμένους κοινωνικούς χώρους

Σύντομο χρονικών των επιθέσεων…

Τα ξημερώματα της Δευτέρας 2/11, δέχτηκε εμπρηστική επίθεση με μολότωφ η κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37. Τη φωτιά κατέσβησαν οι καταληψίες ενώ βρέθηκε και μία σακούλα με μολότωφ στο πεζοδρόμιο απέναντι από την κατάληψη. Τα ξημερώματα της Τρίτης 3/11, μετά από αντιρατσιστική συναυλία στον Αγ. Παντελεήμονα και με την αστυνομία να περιφρουρεί τους αγανακτισμένους φασίστες που έκαναν την εμφάνισή τους, επίθεση με μολότωφ δέχεται η κατάληψη Villa Amalias, όπου οι φωτιές σβήνουν και πάλι από καταληψίες και οι ζημιές περιορίζονται.

Ακολουθούν σε διάστημα ενός μήνα: Εμπρηστική επίθεση στο σπίτι του αριστερού Γιαννατσή στα Πετράλωνα στις 20/11, βομβιστική επίθεση στον ελεύθερο κοινωνικό χώρο Buena Ventura στη Θεσσαλονίκη στις 24/11, επίθεση στο στέκι μεταναστών στα Χανιά στις 16/12, επίθεση στο Στέκι της Ανοιχτής Συνέλευσης Δυτικών Συνοικιών στη Θεσσαλονίκη στις 18/12 με τραυματισμό 2 ατόμων και την ίδια μέρα εμπρηστική επίθεση με γκαζάκια στον ελεύθερο κοινωνικό χώρο Βοτανικός Κήπος στην Πετρούπολη.

Στις 12/12 στον Αγ.Λαυρέντιο Πηλίου δέχτηκε εμπρηστική επίθεση το σπίτι 2 συντρόφων που είχαν μετοικήσει πρόσφατα στην περιοχή.

Το βράδυ της Τετάρτης 23/12 εμπρηστική επίθεση δέχτηκε το αυτοδιαχειριζόμενο κατειλημμένο έδαφος ΑΓΡΟΣ στο πάρκο Τρίτση. Τα φασιστοειδή μπήκαν στο χώρο, αφού έσπασαν το παράθυρο στο πίσω μέρος της κατάληψης έβαλαν φωτιά σε έντυπα, προκάλεσαν σημαντικές ζημιές και κατέστρεψαν και το φυτώριο δίπλα από το χώρο της κατάληψης.

Ξημερώματα Τρίτης 09/02 "άγνωστοι" έβαλαν γκαζάκια σε κάδο σκουπιδιών έξω από τη Κατάληψη Φάμπρικα ΥΦΑΝΕΤ. Ακολούθησε το ίδιο βράδυ επίθεση από φασίστες στην κατάληψη οι οποίοι προσπάθησαν να βάλουν φωτιά στο κτίριο της κατάληψης στέγης έγιναν όμως αντιληπτοί και εκδιώχθηκαν από τον κόσμο που βρίσκονταν εκεί ενώ ο χώρος αποκλείστηκε από ΜΑΤάδες.

Η σοσιαλιστική διαχείριση και η παρακρατική συστράτευση…

Οι πρώτες μέρες του σοσιαλισμού έδειξαν το δημοκρατικό τους προσωπείο, με την εγκατάσταση των ΜΑΤ στα Εξάρχεια, τις προσαγωγές της πορείας στις 17 Νοέμβρη, τις αμέτρητες προσαγωγές και συλλήψεις στις πορείες στις 6-7 Δεκέμβρη, την εισβολή και σύλληψη των 22 συντρόφων στον αυτοοργανωμένο χώρο αλληλεγγύης & ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ, την σύλληψη των 42 αλληλέγγυων μετά από αστυνομική εκκένωση του κατειλημμένου δημαρχείου στο Κερατσίνι, την κράτηση σε καθεστώς ομηρίας των «υπόπτων» για την υπόθεση της “Συνομωσίας Πυρήνων της Φωτιάς” και τις παρακολουθήσεις συντρόφων από την ΕΥΠ. Είναι σαφής η προσπάθεια εγκληματοποίησης του αναρχικού χώρου και απαλοιφής του κοινωνικού του αντίκτυπου.

Σε αυτήν ακριβώς τη λογική «μηδενικής ανοχής» και επιθετικότητας από μεριάς κράτους συστρατεύεται το παρακράτος, στην κατεύθυνση της απομόνωσης του αναρχικού χώρου και των ανοιχτών κοινωνικών εγχειρημάτων. Οι φασιστικές επιθέσεις στοχεύουν στον εκφοβισμό και στον αποπροσανατολισμό, και προσβλέπουν στο να προωθήσουν την αντίληψη του «ξεκαθαρίσματος της νύχτας» και του πολέμου συμμοριών...

Η απάντησή μας…

Η επίθεση σε κάθε ανοιχτό κοινωνικό χώρο δεν μπορεί παρά να ενδυναμώνει τις σχέσεις, την συντροφικότητα, την αλληλεγγύη και την αυτοοργάνωση σε κάθε επίπεδο της ζωής μας. Μόνη απάντηση σε αυτή τη συνολική επίθεση, θεσμικών και εξωθεσμικών, είναι το άπλωμα των αντιστάσεων σε όλο το φάσμα του κοινωνικού ιστού και σε όλα τα επίπεδα της καθημερινότητας.

μια αξιοπρόσεκτη καταγγελια

Αναδημοσίευση δύο κειμένων από τεχνικούς και δημοσιογράφους για το μέγεθος της επέμβασης του Χρυσοχοΐδη στα ΜΜΕ εν όψει της επετείου της δολοφονίας του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου.

Η αστυνομία ζήτησε να έχουν τα συνεργεία μετάδοσης υπερκατευθυντικά μικρόφωνα

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ - ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Μετά από επίμονο αίτημα των αξιωματικών της ΕΛ.ΑΣ., όλα τα συνεργεία, που στήνονται από σήμερα, θα διαθέτουν υπερκατευθυντικά μικρόφωνα, τα οποία μπορούν να καταγράψουν και να μεταδώσουν ήχους από μακριά. Τα μικρόφωνα αυτά είναι πάρα πολύ ευαίσθητα και μπορούν να απομονώσουν τους ήχους ανάλογα με το που στοχεύει ο χειριστής τους. Για παράδειγμα, με ένα τέτοιο μικρόφωνο μπορεί κάποιος από πολλά μέτρα μακριά να ακούσει πεντακάθαρα χαμηλόφωνες συνομιλίες μέσα στο Πολυτεχνείο, αρκεί να έχει κάποια στοιχειώδη οπτική επαφή με τους συνομιλητές και να μην παρεμβάλλεται κάποιο τζάμι ή κουρτίνα.

Επίσης, αυτή την ώρα οι διάφοροι σαλτιμπάγκοι της τηλεθέασης διαπραγματεύονται με την αστυνομία το αν θα υπάρχει χρονοκαθυστέρηση στη μετάδοση και αν ναι, πόσος θα είναι αυτός ο χρόνος. Το ζητούμενο με λίγα λόγια είναι, να μπορούν να κόβονται επιτόπου σκηνές αστυνομικής βίας παρόλο που η σύνδεση θα είναι ζωντανή. Αν υπάρχει χρονοκαθυστέρηση, κανένας δε θα δει ποτέ τις επίμαχες εικόνες, όπως καταλαβαίνετε.

Καταγγέλουμε τις συνεχείς μεθοδεύσεις της αστυνομίας, των διευθυντών των τηλεοπτικών σταθμών και των εργολαβικών γραφείων που περιφέρονται στην πόλη με συνοδηγούς ασφαλίτες αναζητώντας τα "σωστά" και "ασφαλή" σημεία για το στήσιμο.

Μετά την πρώτη μας καταγγελία (η προηγούμενη ενημέρωση εδώ: https://athens.indymedia.org/front.php3?lang=el&article_id=1201122) ξεκίνησε ένας αηδιαστικός αγώνας δρόμου από μεριάς τους, με απειλητικά τηλεφωνήματα σε συναδέρφους που βρίσκονται σε βάρδια και με "φιλικές συζητήσεις" μέσα στους χώρους εργασίας. Γελιούνται αν νομίζουν ότι όλοι σε αυτό τον κόσμο είναι σαν τα μούτρα τους, τυχοδιώκτες και οπορτουνιστές.

Φαίνεται ότι κάποιοι, με το ελάχιστο lifestyle μυαλουδάκι που διαθέτουν, νομίζουν πως είμαστε με το μέρος των εκμεταλλευτών και εκπλήσσονται, ενοχλούνται που μιλάμε. Θα συνεχίσουμε όμως, το νου σας!

Σάββατο, 05 Δεκεμβρίου 2009
ΤΕΧΝΙΚΟΙ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ

H1N1

Το περασμένο εξάμηνο γίναμε μάρτυρες άλλης μιας επιχείρησης τρομοκράτησης του πληθυσμού από τα καθεστωτικά μέσα ενημέρωσης, αυτή τη φορά με αιχμή του δόρατος την επερχόμενη –κατά τις τηλεοπτικές κασσάνδρες- πανδημία του ιού H1N1. Με την επίκληση στην αυθεντία ειδικών και τη λεπτομερέστατη προβολή κάθε νέου θανατηφόρου κρούσματος –όσο εξεζητημένη κι αν ήταν η φύση του- επιχειρήθηκε να δημιουργηθεί κλίμα βιο-πανικού και να πλασαριστεί ως μόνη σωτηρία η προσφυγή στο νέο εμβόλιο και σε αποξενωτικές από τον κοινωνικό ιστό συνήθειες υγιεινής, ψυχαναγκαστικής υφής.

Τα στατιστικά στοιχεία, ωστόσο, δείχνουν πως οι ετήσιοι θάνατοι από την εποχική γρίπη στην ελλαδική επικράτεια κυμαίνονται στους 300 με 500, αριθμός αρκετά μεγαλύτερος από τους 100 από τον H1N1, οι περισσότεροι εκ των οποίων αφορούν σε άτομα ανήκοντα στις ευπαθείς ομάδες. Η επιλεκτικότητα στην προβολή των δεδομένων από τα ΜΜΕ είναι εμφανής και εξυπνότατη και αρχικά φάνηκε να αποδίδει καρπούς, καθώς ο πανικός και η ανησυχία, όπως αυτά αποτυπώνονταν στις συναλλαγές με γιατρούς και φαρμακοποιούς, γνώρισε έξαρση τις ίδιες περιόδους που εντεινόταν η τηλεοπτική –και μη- επίθεση στο συναίσθημα. Παρ' όλ' αυτά, ελάχιστοι έσπευσαν για το νέο εμβόλιο –περί τις 240.000- δείχνοντας προτίμηση στο εμβόλιο της εποχικής γρίπης και του πνευμονιόκοκκου, προϊόντα που γνώρισαν αυξημένη ζήτηση μαζί με όλα τα πιο συνηθισμένα μέσα υγιεινής (παντός είδους απολυμαντικά).

Σημαντικός ανασταλτικός παράγοντας για την αδιαφορία προς το εμβόλιο ήταν και τα –θανατηφόρα πολλές φορές- κρούσματα παρενεργειών του εμβολίου, κρούσματα αναμενόμενα, καθώς ο συνήθης κύκλος δοκιμής οποιουδήποτε εμβολίου διαρκεί περί τα 8 έτη, μετά το πέρας του οποίου μπορεί να θεωρηθεί ασφαλές για το «κοινό». Σε κάποιο σημείο ήρθαν μάλιστα στο φως και αναφορές πως το «σωτήριο» εμβόλιο περιέχει συστατικά όπως ο αιθυλικός υδράργυρος και το σκουλένιο –στοιχεία σχετιζόμενα με νόσους όπως ο αυτισμός και το σύνδρομο του Κόλπου-, αναφορές που αναμφίβολα ενέτειναν τη δυσπιστία προς αυτό.

Παρά τις όποιες ενστάσεις ως προς την ασφάλεια του φαρμάκου και την τελική αχρηστία στην οποία έπεσαν τα εμβόλια, οι ογκωδέστατες κρατικές παραγγελίες έχουν ήδη αποφέρει τα οφέλη τους στις 3 πολυεθνικές-παραγωγούς του εμβολίου. Με τη διασπορά του πανικού και την προβολή του προϊόντος τους ως απαραίτητου εν όψει μιας επερχόμενης πανδημίας, οι φαρμακοβιομηχανίες αυτές είδαν τις μετοχές ους να σημειώνουν κατακόρυφη άνοδο, σημείωσαν εντυπωσιακές αυξήσεις στον κύκλο εργασιών τους και προχώρησαν σε επιθετικές –και σημαντικές- εξαγορές ανταγωνιστών τους. Κι όλα αυτά εν μέσω μιας κρίσης του καπιταλισμού. Η πανδημία φαίνεται να έφτασε (;) την κατάλληλη στιγμή για τις φαρμακοβιομηχανίες και η τύχη να τις προστάτευσε από τις χειρότερες επιπτώσεις της παγκόσμιας ύφεσης, αν και υπάρχουν και κύκλοι ισχυριζόμενοι πως μάλλον οι ίδιες «έφτιαξαν» την τύχη τους, παρά τις βρήκε εκείνη. Πιο συγκεκριμένα, υπάρχουν ενδείξεις πως ο ιός H1N1 έχει εργαστηριακή προέλευση και αναφορές πως η BAXTER, μία εκ των παραγωγών του εμβολίου, είχε κατοχυρώσει την πατέντα γι' αυτό ήδη από το 2007. Ενδείξεις που αν ισχυροποιηθούν θα δικαιώσουν συνωμοσιολογικούς κύκλους που μιλούν για κατασκευή του ιού και του κλίματος πανικού από τις φαρμακοβιομηχανίες.

Απ' την άλλη, τα κράτη, που ενέδωσαν στο κλίμα φόβου για την επερχόμενη πανδημία, φρόντισαν αφ' ενός να επιβάλλουν πιο άμεσα τον εμβολιασμό των υπηκόων τους –συμπληρωματικά με την έμμεση μέθοδος χειραγώγησης από τα δημοσιογραφικά δεκανίκια-, αφ' ετέρου να καλύψουν νομικά τις εταιρείες-παραγωγούς σε περίπτωση παρενεργειών από το προϊόν τους. Πιο συγκεκριμένα, στις ΗΠΑ τέθηκαν σε ισχύ μέτρα για τον υποχρεωτικό εμβολιασμό –κάτι που ακουγόταν και για εδώ αρκετά- καθώς και κανονιστικό πλαίσιο για όσους τον αρνούνταν, και στην Ελλάδα οι εμβολιαζόμενοι καλούνταν να υπογράψουν υπεύθυνη δήλωση με την οποία απήλασσαν την παραγωγό εταιρεία και το ελληνικό κράτος από οποιαδήποτε νομική ευθύνη σε περίπτωση επιπλοκών που θα προέκυπταν από το εμβόλιο. Πλέον, δεδομένης της απόρριψης του εμβολίου από τη συντριπτική πλειονότητα του πληθυσμού, τα κράτη μετέχουν σε έναν ιδιότυπο αγώνα δρόμου: σπεύδουν να επαναπροωθήσουν τις αχρησιμοποίητες δόσεις, προς κάλυψιν του σημαντικού κενού στα δημοσιονομικά τους και μάλιστα πριν παρέλθει η ημερομηνία λήξης τους.

Εν προκειμένω, μπορεί η δομική εμπλοκή κράτους και φαρμακο-πολυεθνικών εταιριών να φαίνεται ότι προκαλεί μπελάδες στα δημοσιονομικά υπό τη μορφή "έκτακτων" εξόδων, αλλά κάθε "συνεισφορά" στην κατοχύρωση της κοινωνικής αδράνειας και της γενικευμένης εξατομίκευσης -χαρακτηριστικά που αποτελούν τη "μαγιά" της κοινωνικής συναίνεσης- είναι πάντα ανεκτίμητη για την Κυριαρχία.

epeihirisi Aiti////////////////

Η ταραχώδης ιστορία της Αϊτής αρχίζει από τότε που ο Χριστόφορος Κολόμβος έφτασε στη χώρα το 1493. Μέσα σε λίγες δεκαετίες οι κατακτητές αποδεκάτισαν τον πληθυσμό των αυτοχθόνων. Τον 16ο αιώνα έφεραν δούλους από την Αφρική και τον 17ο αιώνα η πίτα χωρίστηκε στη μέση. Το δυτικό μέρος του νησιού παραχωρήθηκε από την Ισπανία στην Γαλλία και το ανατολικό παρέμεινε στην Ισπανία και μετεξελίχθηκε στη σημερινή Δομινικανή Δημοκρατία.

Το 1803 μετά την Γαλλική Επανάσταση οι κάτοικοι του νησιού επαναστατούν και πετυχαίνουν να κερδίσουν την ανεξαρτησία τους. Αξίζει να σημειωθεί ότι η Αϊτή μέσα σε 200 χρόνια από την ανεξαρτησία της έχει γνωρίσει 32 πραξικοπήματα και οι εμφύλιες συγκρούσεις έχουν δώσει την ευκαιρία στις ΗΠΑ να επέμβουν δύο φορές στρατιωτικά.

Συγκεκριμένα, για πρώτη φορά από το 1915 έως το 1934 το νησί καταλαμβάνεται από τους Αμερικάνους. Το 1981 εγκαινιάζεται η Παγκόσμια Τράπεζα (USAID-World Bank) που έρχεται να επισφραγίσει την βαθύτερη οικονομική εξάρτηση της αγοράς με τις Ηνωμένες Πολιτείες. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η επέκταση των ιδιωτικών επιχειρήσεων με την ιδιωτικοποίηση των κοινωνικών υπηρεσιών και της εκπαίδευσης. Αλλά και η γεωργία δέχεται ισχυρό πλήγμα, αφού είκοσι χρόνια πριν η παραγωγή ρυζιού ήταν αρκετή για να θρέψει τον πληθυσμό της, ενώ πλέον το 75% του ρυζιού εισάγεται από τις ΗΠΑ, καθιστώντας την χώρα την τρίτη μεγαλύτερη εισαγωγέα ρυζιού από τις ΗΠΑ στον κόσμο.

Για δεύτερη φορά το 2004 γίνεται επέμβαση των ΗΠΑ αλλά αυτή την φορά με την βοήθεια και άλλων δυνάμεων. Οι "σωτήριες" στρατιωτικές δυνάμεις της Γαλλίας, του Καναδά και των ΗΠΑ αναπτύσσονται στη χώρα για την αποκατάσταση της τάξης. Η United Nations Stabilization Mission (MINUSTAH – Αποστολή Σταθεροποίησης Ηνωμένων Εθνών) υπό την ηγεσία του στρατού της Βραζιλίας αναλαμβάνει το 2004 να εξασφαλίσει την σταθεροποίηση της κατάστασης στην Αϊτή. Εκτοτε κάθε προσπάθεια εξέγερσης καταπνίγεται στο όνομα του "μεγάλου στοιχήματος", που ονομάζεται πολιτική σταθερότητα.

Ετσι, μετά τον πρόσφατο καταστροφικό σεισμό στις 12/1/2010 η ιστορία κάνει κύκλους και τα κοράκια ξαναμυρίζουν αίμα. Αυτή τη φορά τους δίνεται απλόχερα η ευκαιρία να εδραιωθούν και να κατοχυρώσουν την κυριαρχία τους στο όνομα της ανθρωπιστικής βοήθειας και της φιλανθρωπίας. Για του λόγου το αληθές επιστρατεύουν έως και 10.000 Αμερικανούς στρατιώτες, ειδική αποστολή της πολεμικής αεροπορίας των ΗΠΑ, δημιουργούν αυτοσχέδιο πύργο ελέγχου στον αερολιμένα του Πορτ-ο-Πρενς, αποστέλλουν το 333 μέτρων αεροπλανοφόρο Carl Vinson με μια πολύ μεγάλη μοίρα αεροπλάνων και ελικόπτερων, το οποίο έχει μονάδα ισχύος δυο πυρηνικούς αντιδραστήρες, ένα αμφίβιο σκάφος που μεταφέρει ένα εκστρατευτικό σώμα 2.000 πεζοναυτών, τέσσερα πολεμικά πλοία, αναπτύσσονται αερομεταφερούμενες στρατιωτικές δυνάμεις σύμφωνα με τη βούληση του Λευκού Οίκου, αποστέλλεται η 82η μεραρχία αλεξιπτωτιστών, η οποία προορίζεται να αναλάβει, επίσης, τα καθήκοντα της στρατιωτικής αστυνομίας, 5.000 στρατιώτες αναχωρούν σε χρόνο ρεκόρ με αεροπλάνα μεταφοράς εμπορευμάτων C-17. Την ίδια στιγμή, η Χίλαρι Κλίντον δηλώνει ξεκάθαρα ότι θα απαγορευθεί η είσοδος στις ΗΠΑ σε παράνομους μετανάστες από την Αϊτή, θα εφαρμοστούν οι συνήθεις νόμοι για τη μετανάστευση και θα τους επαναπατριστούν.

Και το οξύμωρο που σ' αυτή την περίπτωση αγγίζει τα όρια της φαιδρότητας είναι ότι, ενώ ο πόλεμος που ξεκίνησαν ο Μπιλ Κλίντον και ο Τζορτζ Μπους στην Μέση Ανατολή βρίσκεται σε εξέλιξη και χιλιάδες άνθρωποι σκοτώνονται εξαιτίας της αιμοσταγούς πολιτικής τους, οι ίδιοι ηγούνται της αμερικανικής προσπάθειας συγκέντρωσης χρημάτων για τους σεισμοπαθείς της Αϊτής. Την ίδια στιγμή, στο θέαμα του ανθρωπισμού έρχονται να προστεθούν οι γνωστοί ευαίσθητοι αστέρες του Hollywood που δεν χάνουν ευκαιρία αυτοπροβολής και ως δήθεν ένδειξη συμπαράστασης και αλληλεγγύης οργανώνουν φιλανθρωπικούς τηλεμαραθώνιους και συναυλίες σε πολυτελή μέγαρα.

Και, ενώ οι ΗΠΑ προσπαθούν να μονοπωλήσουν την κυριαρχία στο νησί, και άλλοι διεκδικητές κάνουν την εμφάνιση τους για να εξασφαλίσουν κομμάτι απ' την πίτα. Ετσι, λοιπόν, η ανθρωπιστική αρωγή έρχεται σαν τους Χιώτες δύο-δύο με την κοινή αποστολή Ρωσίας-Βενεζουέλας που αναχωρεί από τη Βενεζουέλα με ρωσικά αεροπλάνα. Αυτά, βέβαια, λειτουργούν ως επένδυση και των δύο χωρών, γιατί είναι γνωστό ότι η φιλία τους βασίζεται σε συμφωνίες συνεργασίας στον ενεργειακό τομέα και αγοράς όπλων και τώρα τους δίνεται η ευκαιρία να επεκταθούν. Αλλωστε, η Αϊτή ενδείκνυται μιας και είναι δέσμια της ενεργειακής συμφωνίας Petrocaribe από το 2005 σύμφωνα με την οποία η Βενεζουέλα γίνεται ο αποκλειστικός προμηθευτής πετρελαίου της χώρας και ο μεγαλύτερος πιστωτής της.

Οι σκοπιμότητες γύρω από την εξαθλιωμένη Αϊτή δεν έχουν τελειωμό. Ετσι, η Ευρωπαϊκή Ενωση ανταποκρινόμενη στο αίτημα του ΟΗΕ για ασφάλεια στην περιοχή στέλνει περισσότερους από 300 αστυνομικούς. Η Γαλλία και η Ιταλία αναλαμβάνουν να στείλουν από άλλους εκατό έκαστη, 60 η Ολλανδία και συμμετέχουν ενεργά η Πορτογαλία και η Ρουμανία. Ο κατάλογος των "φιλάνθρωπων" δεν έχει τέλος… Τράπεζες, πολυεθνικές, διακρατικοί οργανισμοί που θα προφυλάξουν την τάξη και το κράτος από τους εξαθλιωμένους και πεινασμένους. Πρόσφατα, το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο ανακοίνωσε δάνειο επιπλέον $100 εκατομμυρίων, ωθώντας το εξωτερικό χρέος της Αϊτής στα $265 εκατομμύρια.

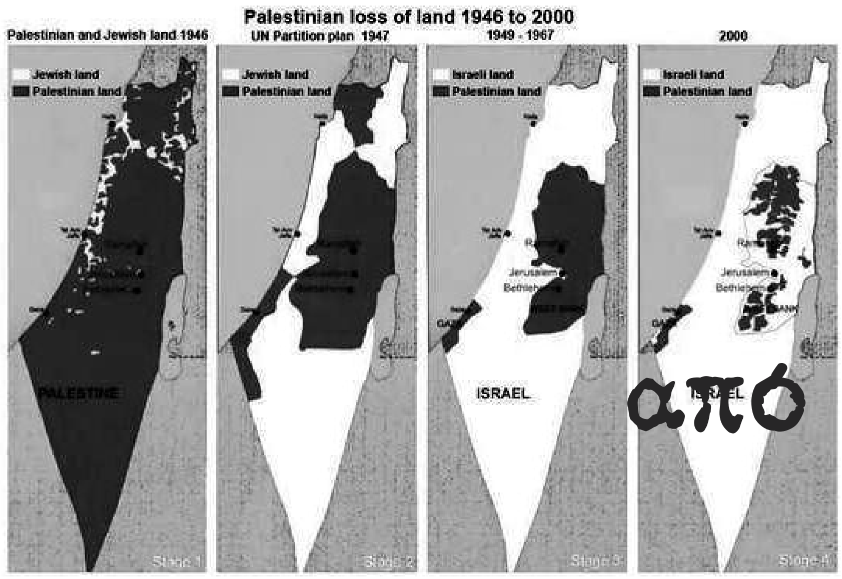
Σύμφωνα με το βιβλίο της Naomi Klein *Το Δόγμα του Σοκ (The Shock Doctrine)*, πολλές οικονομικά ισχυρές χώρες με την Αμερική ως αιχμή του δόρατος επιβάλλουν μια νέα τάξη πραγμάτων, μια αγριότερη, επιθετικότερη και ανεξέλεγκτη μορφή καπιταλισμού. Εκμεταλλεύονται απειλές εθνικής ασφάλειας, "τρομοκρατικές" επιθέσεις, οικονομικές καταρρεύσεις, ασταθείς πολιτικές, οικονομικές μετατοπίσεις και φυσικές καταστροφές για να επιβληθούν ολοκληρωτικά. Ακολουθείται πιστά το δόγμα του Βιετνάμ «καταστρέψτε το χωριό (και τη χώρα) για να το σώσετε».

Κάθε φορά το σχέδιο περιλαμβάνει τον πλήρη έλεγχο της πληγείσας περιοχής με προτεραιότητα την εδραίωση μεγάλων επιχειρήσεων που θα αναλάβουν την ανοικοδόμηση των κατεστραμμένων χώρων και θα καρπώνονται κέρδη σε βάρος του εξαθλιωμένου ντόπιου πληθυσμού. Ο οικονομικός έλεγχος είναι δεδομένος εφ' όσον γίνεται μεταφορά του δημόσιου πλούτου στον ιδιωτικό τομέα σε όφελος του εκάστοτε εκμεταλλευτή ή της ντόπιας ετεροκαθοριζόμενης κοινωνικής ελίτ και το δημόσιο χρέος διογκώνεται.

Μέσα σ' αυτό τον χορό συμφερόντων η κοινή γνώμη είναι αποπροσανατολισμένη, τρομαγμένη και προσκολλημένη στην απερχόμενη καταστροφή. Οι καιροσκόποι, εκμεταλλευόμενοι αυτό το μαζικό σοκ, φροντίζουν να συντηρούν την σύγχυση και την τρομοκρατολογία, κάτι που δικαιολογεί τις ατελείωτες δαπάνες για την ασφάλεια. Εξαγοράζουν την απόλυτη πειθάρχηση του ντόπιου πληθυσμού με την δήθεν εγγύηση για εξασφάλιση και αποκατάσταση της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής σταθερότητας.

Εν κατακλείδι, ας αντισταθούμε με όλες μας τις δυνάμεις στους φιλάνθρωπους αυτού του κόσμου …

τι νέα από την Παλαιστίνη;

Η ιστορία ενός εγκλήματος...

Το Ισραήλ είναι το μοναδικό κράτος στον κόσμο που δεν δηλώνει επίσημα τα σύνορά του. Από το 1948, όπου το ανώτατο εβραϊκό συμβούλιο, υπό την “προστασία” του Ο.Η.Ε., ανακοίνωσε την ίδρυση του ισραηλινού κράτους (με έκταση το 77.4% του παλαιστινιακού εδάφους) και μέχρι σήμερα, οι αραβικοί λαοί της περιοχής δοκιμάζονται από την επιθετικότητα ενός “περιούσιου λαού” που επιζητά την αυτοπραγμάτωσή του στη “γη της επαγγελίας”, τη σημερινή Παλαιστίνη. Για πάνω από 60 χρόνια, ο παλαιστινιακός λαός βρίσκεται υπό ισραηλινή κατοχή. Από το 1948 μέχρι το 1993 πραγματοποιούνται δεκάδες πόλεμοι, ενώ στις 9 Δεκεμβρίου 1987 ξεσπά στη Δυτική Οχθη και τη Λωρίδα της Γάζας η πρώτη Ιντιφάντα (στα αραβικά σημαίνει “ταρακούνημα”) ενάντια στην ισραηλινή κατοχή. Ονομάζεται και “πετροπόλεμος”, καθώς οι εξεγερμένοι Παλαιστίνιοι χρησιμοποιούν κυρίως πέτρες και άλλα αυτοσχέδια όπλα για να αντιμετωπίσουν τον ένοπλο, και πολεμικά προηγμένο, Ισραηλινό στρατό και τους ένοπλους παρακρατικούς. Η πρώτη Ιντιφάντα λήγει 6 χρόνια αργότερα με τη συμφωνία του Οσλο, υπό το βλέμμα των Η.Π.Α., όπου προβλέπεται η αναγνώριση από παλαιστινιακής πλευράς του κράτους του Ισραήλ, η αποχώρηση των Ισραηλινών στρατευμάτων από τη Λωρίδα της Γάζας και τη Δυτική Οχθη και η ίδρυση της παλαιστινιακής αρχής (παλαιστινιακού κράτους) υπό την ηγεσία του Αραφάτ. Από τότε μέχρι σήμερα, ακολουθεί μία ακόμη Ιντιφάντα (το 2000), που επίσημα δεν έχει ακόμη τερματιστεί, ενώ το 2006 η παλαιστινιακή αρχή έρχεται σε σύγκρουση με τη Χαμάς που επιθυμεί τη συνέχιση και την όξυνση της παλαιστινιακής αντίστασης. Η Χαμάς το 2007 καταλαμβάνει τη Λωρίδα της Γάζας έχοντας την υποστήριξη του παλαιστινιακού λαού και απομακρύνει τα στρατεύματα της παλαιστινιακής αρχής (Φατάχ). Το 2002 το Ισραήλ ξεκινά την κατασκευή ενός τείχους ύψους 8 μέτρων και μήκους 750 χιλιομέτρων στη Δυτική Οχθη. Το “Τείχος της Ντροπής¨ όπως ονομάστηκε, χωρίζει στα δύο τους παλαιστινιακούς οικισμούς. Στόχος της Ισραηλινής κυβέρνησης δεν είναι άλλος από την εξόντωση, εδαφική, οικονομική και ηθική του παλαιστινιακού λαού. Ο ίδιος λαός που εκδιώχθηκε και βασανίστηκε όσο κανείς άλλος από τους Γερμανούς Ναζί γίνεται τώρα ο διώκτης και βασανιστής με σκοπό να κυριαρχήσει στην περιοχή.

που δεν έχει τελειωμό...

Στις 8 Γενάρη 2010 τις πρώτες πρωινές ώρες, ισραηλινά πολεμικά αεροσκάφη βομβαρδίζουν τη Λωρίδα της Γάζας. Καταστρέφονται υπόγεια τούνελ που συνδέουν τη Λωρίδα της Γάζας με την Αίγυπτο, ενώ στην πόλη της Ράφα σκοτώνονται από τους βομβαρδισμούς τρεις παλαιστίνιοι και αρκετοί ακόμη τραυματίζονται. Τα συγκεκριμένα υπόγεια τούνελ είναι οι μοναδικές δίοδοι τροφοδοσίας για το 1,4 εκατομμύριο παλαιστινίων που ζουν στην αποκλεισμένη Λωρίδα της Γάζας. Πρόσφατα, έγινε γνωστό ότι η Αίγυπτος, σε συνεργασία με τις Η.Π.Α., σκοπεύει να κατασκευάσει ένα υπόγειο μεταλλικό τείχος μήκους 10 χιλιομέτρων και βάθους 18- 30 μέτρων προκειμένου να μπλοκαριστούν τα τούνελ και να ανακοπεί και η τελευταία πηγή τροφοδοσίας των παλαιστινίων.

Και η συνεργασία των κυβερνήσεων του Ισραήλ, της Αιγύπτου και των Η.Π.Α. για τον αποκλεισμό της Γάζας δεν σταματάει εδώ... Ο Ομπάμα στις αρχές του 2010 ανακοίνωσε πρόγραμμα οικονομικής στήριξης του Ισραήλ με 2,775 δις δολάρια για φέτος και 30 δις δολάρια για την τρέχουσα δεκαετία.

Από την άλλη, οποιαδήποτε ανθρωπιστική βοήθεια επιχειρεί να προσεγγίσει την Παλαιστίνη μπλοκάρεται από τις αιγυπτιακές και ισραηλινές αρχές. Στις 5 Γενάρη, τα μέλη της αποστολής Viva Palestina που στρατοπεδεύουν στο λιμάνι Ελ Αρίς της Αιγύπτου δέχονται επίθεση από αιγυπτιακές δυνάμεις καταστολής. Πραγματοποιούνται δεκάδες συλλήψεις, ενώ πολλά από τα μέλη τραυματίζονται σοβαρά. Εχει προηγηθεί απαγόρευση από το αιγυπτιακό καθεστώς στις 27 Δεκέμβρη της αποστολής 1400 ακτιβιστών Freedom March, να περάσει στη Γάζα προκειμένου να πραγματοποιηθεί πορεία αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό.

Μετά από όλα αυτά, στις 6 Γενάρη η Χαμάς καλεί σε πορεία διαμαρτυρίας στα σύνορα Γάζας - Αιγύπτου. Κατά τη διάρκεια της πορείας σκοτώνεται ένας αιγύπτιος φρουρός, ενώ τραυματίζονται 35 παλαιστίνιοι.

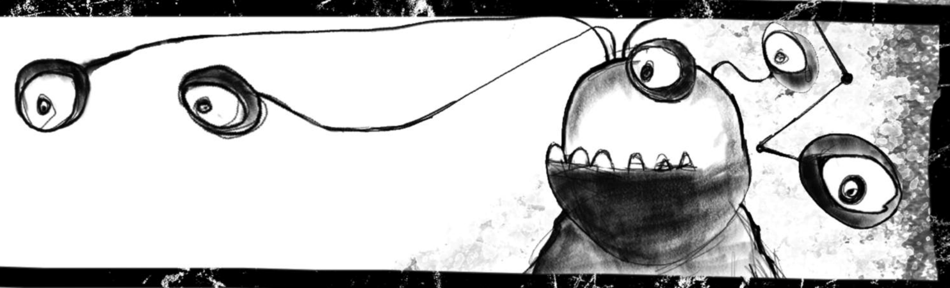
Στο μεταξύ, τα κατοχικά ισραηλινά στρατεύματα πραγματοποιούν καθημερινά εφόδους σε σπίτια και κρυσφήγετα προκειμένου να εντοπίσουν και να συλλάβουν παλαιστίνιους που παίρνουν μέρος στην αντίσταση. Σε μια τέτοια επιχείρηση, στις 25 Γενάρη, συλλαμβάνονται και βασανίζονται παλαιστίνιοι εργάτες που κατευθύνονταν στο χώρο εργασίας τους στην Ιερουσαλήμ, ενώ μία μέρα μετά απάγονται από τα σπίτια τους στη Δυτική Οχθη τέσσερις παλαιστίνιοι για τους οποίους έκτοτε δεν υπάρχει τίποτα νεώτερο.

βρίσκει όμως αντίσταση...

Και θα ήταν τουλάχιστον αφελές, αν υποστηρίζαμε ότι πρόκειται για μια εθνική αντίσταση. Αλλωστε, το παλαιστινιακό κράτος έχει ξεπουλήσει προ πολλού τον αγώνα του παλαιστινιακού λαού είτε συνθηκολογώντας με την ισραηλινή κυβέρνηση για παύση της αντίστασης είτε καταστέλλοντας με τις δυνάμεις του την οργή και το πάθος για ελευθερία των παλαιστινίων. Από την άλλη, η αστική παλαιστινιακή τάξη είναι πλήρως στραμμένη προς το ισραηλινό κεφάλαιο επιχειρώντας να διαφυλάξει τα δικά της συμφέροντα.

Πρόκειται για αντίσταση που βρίσκει πεδία εκδήλωσης και μέσα στην ισραηλινή κοινωνία. Αντίσταση που πηγάζει από την αδιαπραγμάτευτη ανάγκη για ελευθερία και αξιοπρέπεια. Κι αν για κάποιους η αλληλεγγύη στον παλαιστινιακό αγώνα σημαίνει αντισημιτική δράση, για μας η αλληλεγγύη βρίσκει το νόημά της στην κοινωνική πραγματικότητα ενός ακηδεμόνευτου αγώνα ενάντια στην καταπίεση, τον αποκλεισμό, την καταστολή, τον θάνατο. Ας είμαστε όλοι συνεπείς σε κάθε δική μας Ιντιφάντα.

ΟΙ ΕΞΩΓΗΙΝΟΙ

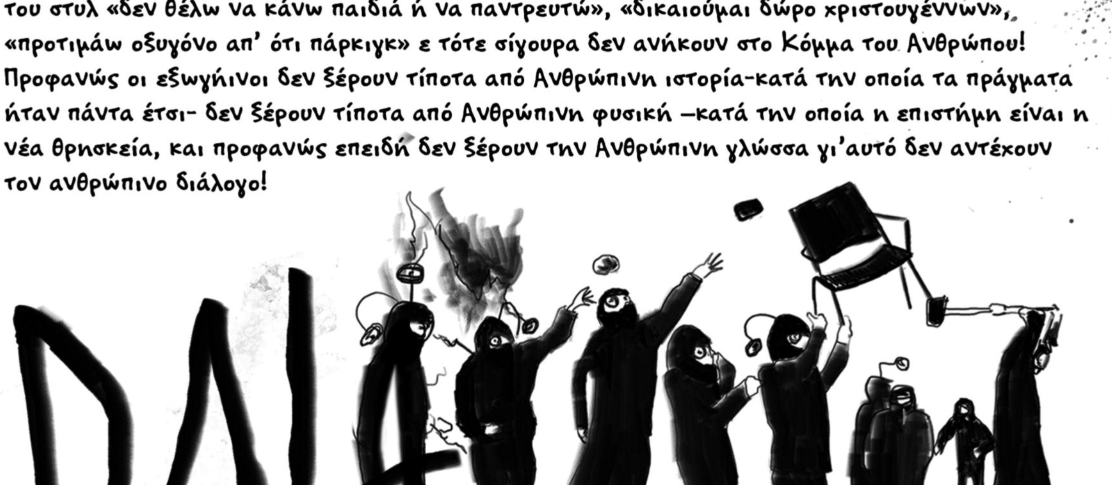

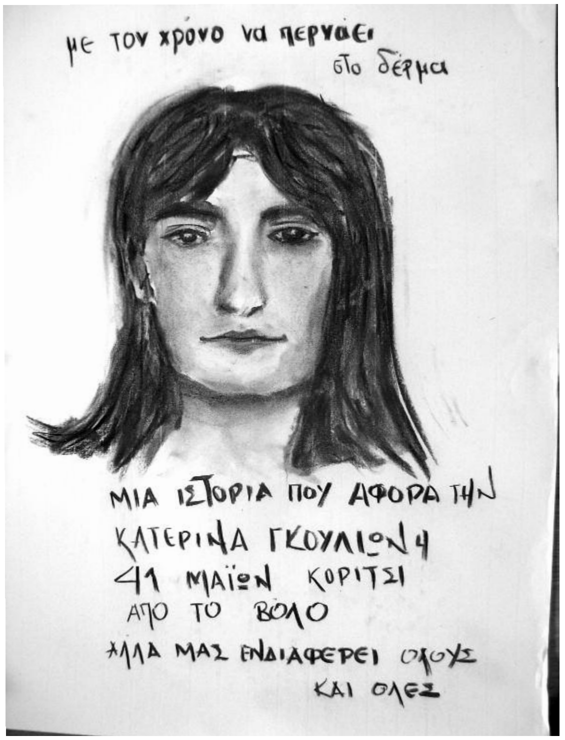
Σπάνε, καίνε, τρώνε σκύλους, γάτες και για επιδόρπιο ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ! Στόχος των αιμοδιψών εξωγήινων είναι να εκλείψει το ανθρώπινο είδος ώστε να κατακτήσουν όλο τον πλανήτη, γι' αυτό καταστρέφουν τα πολυαγαπημένα μαγαζιά των ανθρώπων-καταναλωτών. Και δεν είναι τυχαίο ότι ξεκίνησαν απ'τα μαγαζιά των πιο μεγάλων εμπορικών κέντρων : ερμού, σταδίου, πανεπιστημίου, κολωνάκι, το κάνουν αυτό για να μην μπορούν να προμηθευτούν τα πιο μικρά μαγαζά, στις γειτονιές (ΑΧΑ!) Αυτό το πλαν μπι δεν το έχουν ακόμα ξεκινήσει αλλά το νού σας !
Αυτοί οι εξωγήινοι κουκουλοφόροι έχουν την γενετική ικανότητα να διακτινίζονται (γι' αυτό και δύσκολα τους πιάνουν) και από την μία καταστροφή , ΤΣΟΥΠ να εμφανίζονται ανάμεσα σε μαθητές, κατοίκους, εργαζόμενους, αγρότες, ανέργους για να επιτελέσουν το καταστροφικό τους έργο.
Προσοχή ! Μπορούν να εμφανιστούν ανά πάσα στιγμή ! Είναι γύρω στους 50, 100, 150, 200 το πολύ αλλά μάλλον έχουν στείλει τους πιο ειδικά εκπαιδευμένους για να μας καθαρίσουν και να έρθουν και οι υπόλοιποι μετά .Ε , ναι , υπάρχουν κι άλλοι ! Η κυβέρνηση για την καλύτερη αντιμετώπισή τους εξέδωσε καρτούλες DNA του Κόμματος του Ανθρώπου, ώστε όποιοι δεν είναι εγγεγραμμένοι , δεν έχουν δηλαδή ανθρώπινο DNA , θα συλλαμβάνονται άμεσα! Αυτές περιλαμβάνουν την μυρωδιά μας, το άγγιγμά μας, τον ρυθμό μας και το βάδισμά μας. Φυσικά οι κουκούλες τίθενται εκτός μόδας και όσοι είναι Εκτός Μόδας ή λένε κάτι περίεργα του στυλ «δεν θέλω να κάνω παιδιά ή να παντρευτώ», «δικαιούμαι δώρο χριστουγέννων», «προτιμάω οξυγόνο απ' ότι πάρκιγκ» ε τότε σίγουρα δεν ανήκουν στο Κόμμα του Ανθρώπου! Προφανώς οι εξωγήινοι δεν ξέρουν τίποτα από Ανθρώπινη ιστορία-κατά την οποία τα πράγματα ήταν πάντα έτσι- δεν ξέρουν τίποτα από Ανθρώπινη φυσική –κατά την οποία η επιστήμη είναι η νέα θρησκεία, και προφανώς επειδή δεν ξέρουν την Ανθρώπινη γλώσσα γι'αυτό δεν αντέχουν τον ανθρώπινο διάλογο!

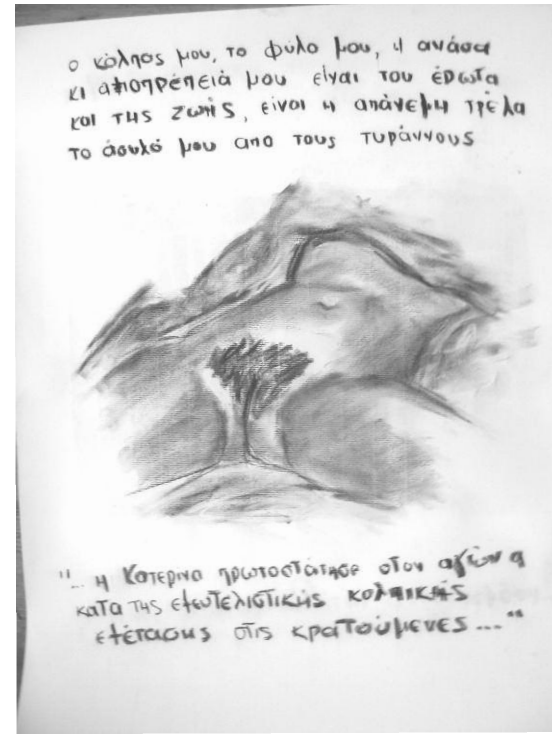
Τέρμα λοιπόν η ορολογία των προηγούμενων δεκαετιών : δεν είναι τρελλοί, δεν είναι τρομοκράτες, δεν είναι πράκτορες μισθωμένοι από ξένες δυνάμεις, δεν είναι superman, είναι

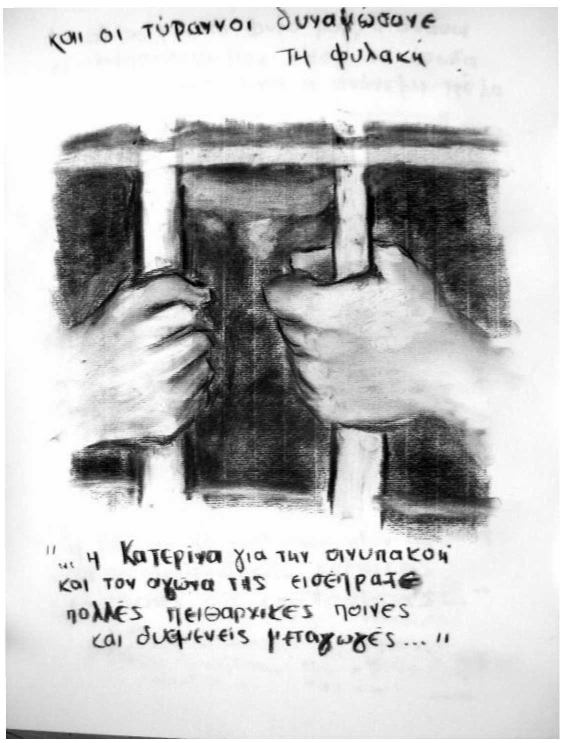
ΤΡΕΛΛΟΙ ΚΟΥΚΟΥΛΟΦΟΡΟΙ ΕΞΩΓΗΙΝΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ ΠΛΗΡΩΜΕΝΟΙ ΑΠ'ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΚΟΥΚΟΥ-ΛΕΞ !!!!!!!!!!

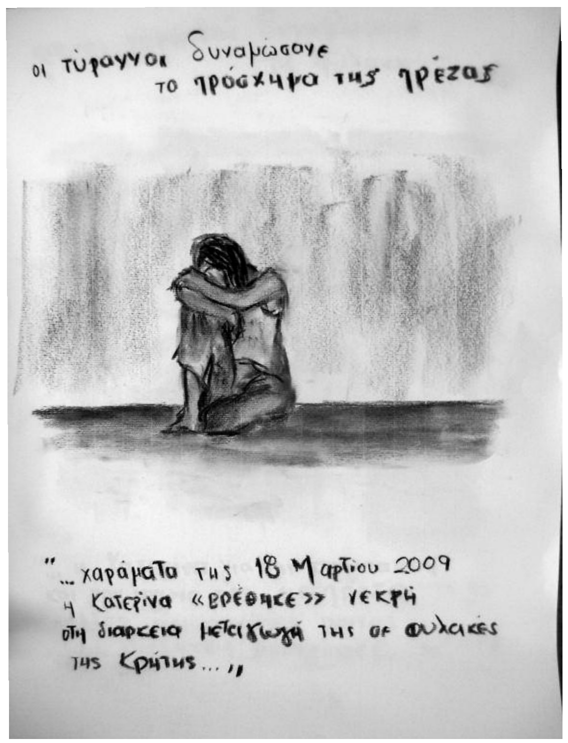

με τον χρόνο να περνάει
στο δέρμα
ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΥ ΑΦΟΡΑ ΤΗΝ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΚΟΥΛΙΩΝΗ
41 ΜΑΙΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙ
ΑΠΟ ΤΟ ΒΟΛΟ
ΑΛΛΑ ΜΑΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΟΛΟΥΣ
ΚΑΙ ΟΛΕΣ

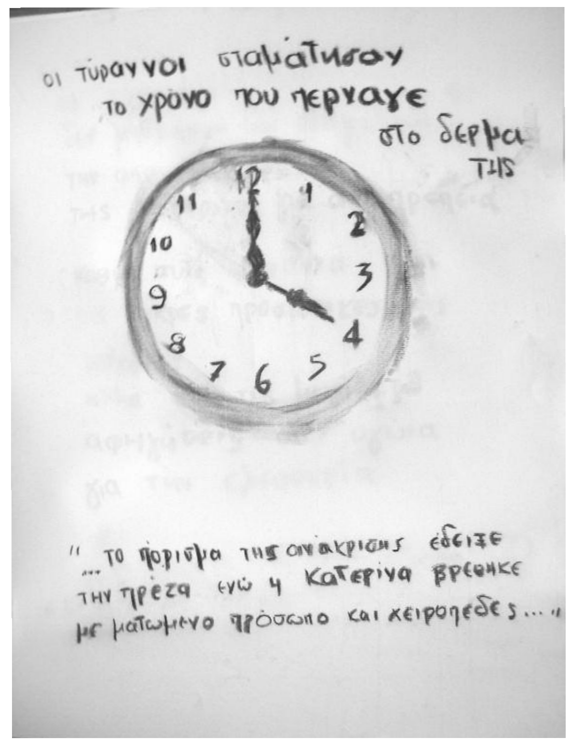

με τη φυλακή να περνάει
στο νου
"... η Κατερίνα ήταν φυλακισμένη..."

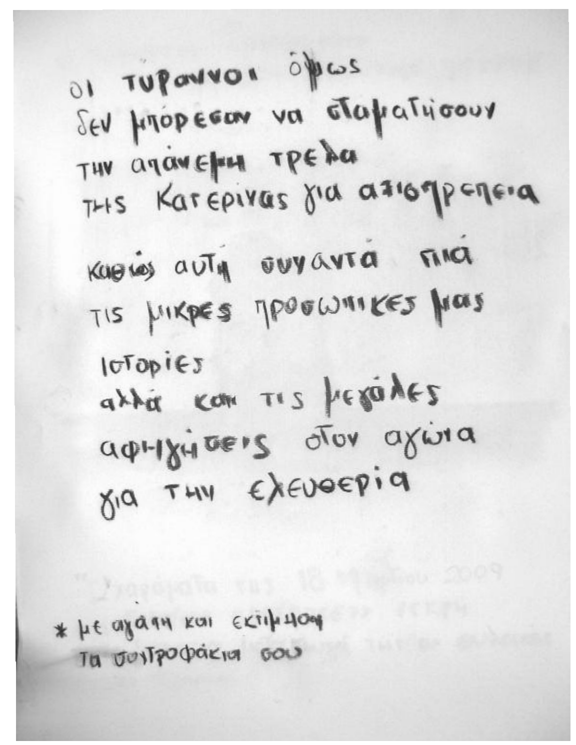

με την πρέζα να περνάει
στις φλέβες
"... η Κατερίνα ήταν ναρκομανής..."

ο κόλπος μου, το φύλο μου, η ανάσα
κι αξιοπρέπειά μου είναι του έρωτα
και της ζωής, είναι η απάνεμη τρέλα
το άσυλό μου απο τους τυράννους
"... η Κατερίνα πρωτοστάτησε στον αγώνα
κατα της εξευτελιστικής κολπικής
εξέτασης στις κρατούμενες..."

και οι τύραννοι δυναμώσανε
τη φυλακή
"... η Κατερίνα για την ανυπακοή
και τον αγώνα της εισέπραξε
πολλές πειθαρχικές ποινές
και δυσμενείς μεταγωγές..."

οι τύραννοι δυναμώσανε
το πρόσχημα της πρέζας
"... χαράματα της 18 Μαρτίου 2009
η Κατερίνα «βρέθηκε» νεκρή
στη διάρκεια μεταγωγής της σε φυλακές
της Κρήτης...."

οι τύραννοι σταμάτησαν
το χρόνο που περνάγε
στο δέρμα
της
12
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
"... το πόρισμα της ανάκρισης έδειξε
την πρέζα ενώ η Κατερίνα βρέθηκε
με ματωμένο πρόσωπο και κειροπέδες...."

οι τύραννοι όμως
δεν μπόρεσαν να σταματήσουν
την απάνεμη τρέλα
της Κατερίνας για αξιοπρέπεια
καθώς αυτή συναντά πιά
τις μικρές προσωπικές μας
ιστορίες
αλλά και τις μεγάλες
αφηγήσεις στον αγώνα
για την ελευθερία
* με αγάπη και εκτίμηση
τα συντροφάκια σου

Στις 3 Ιούνη του 2009 το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι του ΤΕΙ Αθήνας διοργάνωσε ολοήμερη εκδήλωση ενάντια σε μια κίνηση της διοίκησης της σχολής να μετατρέψει τον χώρο σε υγειονομική ζώνη ευταξίας και ομοιόμορφης, απρόσωπης και επιτηδευμένης αισθητικής. Η εκδήλωση περιελάμβανε αισθητικές παρεμβάσεις στους διαδρόμους και τους εξωτερικούς χώρους της σχολής και γι’ αυτό είχε γίνει ανοιχτό κάλεσμα σε γκραφιτάδες της περιοχής και όχι μόνο. Οπως ήταν αναμενόμενο όλες οι αισθητικές αυτές παρεμβάσεις σβήστηκαν την επόμενη μέρα από συνεργεία που είχε καλέσει η διοίκηση της σχολής. Εδώ αποτυπώνουμε μερικές παραστάσεις-που δεν υπάρχουν πια- για να γίνει και αντιληπτό το πνεύμα της παρέμβασης.

Δεν έχουν το θεό τους...

Μεταδεκεμβριανή ευαισθησία...

ενάντια στην ομηρεία της δανειοληψίας

η τρομοκρατία του κανονιστικού χρόνου

ηγεμόνες και γελωτοποιοί

κωνσταντίνα δεν είσαι μόνη